

Faşist Parlamento
Diktatörlüğün Maskesidir

SEÇİMLERİ

BOYKOT EDELİM

OCAK

Parlamento Faşist Diktatörlüğün Maskesidir!

SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!

Partizan Yayınları tarafından derlenen bu bro-
şür Ocak Yayınevi tarafından Eylül 1979'da Göktaş
Matbaasında dizdirilip bastırılmıştır.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

OCAK YAYINEVİ
Cağaloğlu Meydanı, Bey Han Kat 4
Cağaloğlu/İST.

OCAK YAYINEVİNİN AÇIKLAMASI

Elinizdeki bu broşür, yayınevimizin yayın programında yer alan bir eser değildir. Bu broşürü, Partizan yayınlarından yayınlanmak üzere Partizan Dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü, devrimci arkadaşımız M. Uğur Sülün derlemiştir. Kendisi, 'derginin sahibi İsmet Tosun ile birlikte gözaltına alınmış, bir hafta türlü işkencelerden geçirildikten sonra tutuklanmıştır. Yayınevimiz bu durumu şiddetle protesto etmektedir.

«Özgürlükçü Demokrasi» palavralarını attıkça mangalda kül bırakmayan egemen sınıf sözcüleri söz söyleme hürriyetinden çokça bahsederek düzenin faşist yüzünü gizleyebileceklerini sanırlar. Düşünceleri prangaya vurabilmek için, yazarlara, düşünürlere, yazı işleri müdürlerine, devrimcilere, yurtseverlere olmadık zulmü uygulayanlar, M. Uğur Sülün'ü zincire vurarak onun doğru bulduğu görüşleri yaymasını engelleyemeyeceklerdir. Yayınevimiz, bu broşürün derleyicisine yapılan baskılara boyun eğilmeyeceğini göstermek ve bu düzende «düşünce özgürlüğü» aldatmacasını teşhir etmek ve devrimci dayanışmanın bir gereği olduğu düşüncesiyle broşürü M. Uğur Sülün'ün hazırladığı haliyle bir harf bile değiştirmeden yayınlamaktadır.

Değerli devrimci arkadaşımız Uğur Sülün, tutuklanmazdan önce, yayınlanmak üzere iki broşür, Partizan dergisinin 8 ve 9. sayıları ile gene Partizan dergisinin seçimlerle ilgili bir özel sayısını hazırlamıştı. Yayıncılık faaliyeti içinde tanıştığımız bu değerli meslektaşımız, polis tarafından arandığını duyunca, bun-

lardan iki broşürün müsfettelerini, muhafaza edilmek üzere, yayınevimize bırakmıştı. Tutuklandıktan sonra kendisini ziyaret ettiğimizde bunların yayınlanmasında yardımımızı istedi.

Yayınevimiz düşünce özgürlüğünün önündeki engellerin düşmanıdır. Yayıncılık yaşamına atıldığımız ilk kitabımız İ. Kaypakkaya'nın Seçme Yazıları alele acele toplattırılmıştır. Biz pratiğimizden biliyoruz ki, devrimci basın üzerindeki baskıya boyun eğmek devrimcilikle, demokrasiyle bağdaşmaz. Bu nedenlerle, Uğur Sülün'ün teklifine 'bize şeref verir' karşılığını verdik ve elinizdeki broşürle bu görevimizi yerine getirmiş oluyoruz. Aynı zamanda bu görevi faşizme karşı mücadelenin, özgürlükleri savunmanın, gerici engelleri aşarak halka ulaşmanın bir parçası olarak değerlendiriyoruz.

ÖNSÖZ

Hakim sınıflar, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkını 14 Ekim 1979'da yine sandık başına çağırıyor.

Tüm siyasi güçler kitlelerin siyasete en yoğun bir şekilde katıldığı bir dönem olan bu seçim döneminde de, seçim konusunda tavırlarını belirledi.

İşçi sınıfının ideolojisini savunan Marksist-Leninist devrimciler de seçimler konusunda tavır takınmak; işçilere, yoksul köylülere, tüm emekçilere seçimler konusunda yol göstermek göreviyle karşı karşıyadır.

Bu görev, ortalığı Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi revizyonist ve oportünist akım ve örgütün kapladığı; her konuda olduğu gibi seçim konu-

sunda da siyasi ve ideolojik keşmekeşten gözün gözü görmediği bu dönemde acil bir görev haline gelmektedir.

Marksist-Leninistlerin daha önceki dönemde örgütsel merkezi bir yapıdan yoksunlukları; uzun bir süre bölgeler düzeyinde çalışmak zorunda kalmaları; bunun sonucunda da seçimler konusunda merkezi bir tavır takınamamış olmaları, bu görevin önemini daha da arttırmaktadır. Biz elinizdeki bu broşür ile bu görevi yerine getirmeye çalışacağız. Broşüre başlamadan önce okuyucunun dikkatini şu noktalara çekmek istiyoruz.

★ Broşür; Halkın Kurtuluşu (HK), Devrimci Halkın Yolu (DHY), D. Yol vb. her türden oportünist grupların 14 Ekim seçimlerine karşı henüz tavır takınmamış olduğu bir dönemde kaleme alınmıştır. Bu yüzden de broşürün bütününde oportünist grupların seçimlere karşı tavrı eleştirilir, Marksist-Leninist görüşler yanlış görüşlere karşı polemik içinde ortaya konurken, bunların 1977 genel seçimlerindeki «seçimlere esas olarak katılma» tavrı temel alınmıştır. Bilindiği gibi o dönemde Marksist-Leninist hareket dışındaki tüm güçler halkı seçimlere katılmaya çağırmıştır. (Hatta Marksist-Leninist hareket içinde bile bazı bölgelerde bu yanlış tavra girilmiştir.) Marksist-Leninist hareket ise genelde seçimlerin sahtekârlık olduğunun ve kurtuluş yolunun Halk Savaşı yolu olduğunun propagandasını yaparak halkı seçimleri boykot etmeye çağırmıştır.

İşte broşürün ana bölümünde oportünistler bu tavrılardan yola çıkılarak eleştirilmektedir.

Ülkemizde Marksist-Leninistlerle; her türden oportünistleri seçimler konusunda kökten ayıran sorun; Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı, buna bağlı

olarak devrim stratejisi ve yolu ile ilgili varolan görüş ayrılıklarıdır. Seçimler gibi taktik bir sorun açıktır ki toplum yapısının değerlendirilmesine göre ele alınması gerekli bir sorundur. Toplum yapısının değerlendirilmesindeki ayrılık her taktik konuya yaklaşımda da ayrılığı, bakış açısındaki ayrılığı beraberinde getirir.

Tüm oportünist grupların ortak özelliği, onların kapitalist-emperyalist bir ülkeyle; yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke arasındaki temel farklılığı kavramaları; ve ülkemizi kapitalist bir ülke olarak değerlendirmeleridir. Onlar, bu değerlendirmeye bağlı olarak Türkiye’de genel ayaklanmayı devrimin yolu olarak görmekte ve Halk Savaşı yolunu reddetmektedirler.

Onların tümünün seçimlere yaklaşımlarını belirleyen bakış açısı işte bu anlayıştan, bu değerlendirmeden kaynaklanmaktadır. Onlar soruna böyle yaklaştıklarından; Türkiye’de seçimler konusunda **genel olarak seçimlere katılma** şeklinde bir taktik izlemekte, seçimlere katılmamayı özel ve olağanüstü bazı şartlara bağlamaktadırlar. Onların seçimlere yaklaşımı genel olarak budur.

Marksist-Leninistler ise; Türkiye’nin yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olduğu gerçeğinden yola çıkmakta; bu yapıyı tasfiye edecek Demokratik Halk Devriminin Halk Savaşı yoluyla gerçekleşeceğini savunmakta; seçim gibi taktik bir soruna da işte bundan yola çıkarak yaklaşmaktadır. Marksist-Leninistler soruna böyle yaklaştıklarından seçim sorununda —oportünistlerin tam tersine— Türkiye şartlarında **genel olarak seçimleri boykot** şeklinde bir taktik izlemekte; seçimlere katılmayı ise özel, olağanüstü bazı şartlara bağlamaktadırlar. Seçimlere yaklaşımdaki ayrılığın en özlü ifadesi budur.

Bu yaklaşım farklılığı; bakış açısındaki farklılık-

tan; ideolojideki farklılıktan kaynaklanmaktadır ve bu broşürde açıklıkla ortaya konmaya çalışılmaktadır.

Broşür kaleme alındıktan sonra HK, DHY, D. Yol gibi oportünist gruplar bu seçimlerde boykot taktiğini uygulayacaklarını ilan ettiler. Ama onlar HK'nun açıkça yaptığı gibi bu «boykot» taktiğini «sıkıyönetimin varlığı» olağanüstü şartına bağliyerek, seçimlere yaklaşımlarındaki anlayışlarının değişmediğini ortaya koydular. Bu durumda biz, broşürü yeniden kaleme almayı gereksiz gördük. Bir son söz ile oportünistlerin esas olarak devrimci kitlelerden kopmamak, onlardan tecrit olmamak için başvurmak zorunda kaldıkları bu manevrayı ortaya koymayı ve anlayışın değişmediğini göstermeyi yeterli gördük.

Okuyucu broşürü okurken bunun bilincinde olmalı, broşürün 1. bölümündeki eleştirinin eskidiği düşüncesine kapılmamalıdır.

★ Broşürün birinci bölümündeki ve Partizan'ın seçimle ilgili özel sayısındaki(*) bazı ifadelerde oportünistlerin seçimler konusunda her zaman katılma, hiç bir zaman boykot etmeme şeklinde bir taktik izleyeceği anlamı çıkabilmektedir. Her ne kadar oportünistlerin anlayışı genel olarak seçimlere katılmaksa da, sözünü ettiğimiz ifadeler sorunu mutlaklaştırdığı; oportünistlerin devrimci kitlelerin bilincini karartmak için duruma göre tavır takınabileceği ve bugün ak dediğine yarın rahatlıkla kara diyebileceği gerekçelerini gözardı ettiği için yanlıştır. Şurası unutulmamalıdır ki, oportünist siyaset ilkesiz siyasettir. Özü değişmeyen bu siyaset her konuda çeşitli şekillerde karşımıza çıkabilir. Oportünistlerin herhangi bir siya-

(*) Bu özel sayı, açıklamada sözünü ettiğimiz, engellenmiş olan özel sayıdır.

si konuda şekilde tek bir tavır içine girecekleri şeklinde bir anlayışı yayma bu yüzden hatalıdır.

★ Seçimler konusunda bir başka sorun Marksist-Leninist hareket içinde bu konuda geçmişte varolan bazı yanlışlar sorunudur. Geçmişte Marksist-Leninist hareket içinde bu konuda oldukça yaygın olan bir anlayış; Türkiye şartlarında (giderek tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde) seçimleri ilke olarak reddetme şeklinde bir anlayıştı. Bu anlayış; revizyonizmin ve oportünizmin her türünün, ülkemizde seçimler konusundaki genel olarak katılma tavrına karşı tepki olarak doğan sol bir anlayıştı.

Soruna bu şekilde yaklaşmak; Lenin'in «Marksistler hiç bir mücadele biçimini ilke olarak reddetmezler» (Lenin; Partizan Savaşı) şeklindeki tespitiyle çelişmekte; somut durumun tahlilini reddetmekteydi. Belli mücadele biçimlerini mutlaklaştırmak, belli mücadele biçimlerini ilke olarak kökten reddetmek, devrim mücadelesinin düz bir yol izlemeyeceğinin ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinin tam olarak kavranmamasından kaynaklanıyordu. Bu yanlış anlayış ideolojik mücadele ile bugün aşılmış bulunmaktadır. Bugün Marksist-Leninist hareket broşürde ortaya konduğu gibi Türkiye'de seçimleri ilke olarak reddetmemekte, soruna somut olarak ve taktik bir sorun olarak yaklaşmakta; Türkiye'nin şartlarında genel olarak boykot taktiğini uygulamayı doğru bulmakta, 14 Ekim seçimleri için ise somut olarak boykot taktiğinin izlenmesini gündeme getirmektedir.

Okuyucu broşürü okurken, geçmişte Marksist-Leninist hareket içinde bu konuda varolan «ilke olarak red» şeklindeki yanlış bilincinde bulundurmalı ve fakat dün olduğu gibi bugün de seçim konusunda esas tehlikenin sağ tehlike olduğunu kavramalıdır. Dün

olduğu gibi bugün de Türkiye’de devrimci kitleler ve devrimci örgütler içinde seçimler konusunda hakim olan yanlış; genel olarak seçimlere katılmayı öneren anlayıştır. Bu anlayışın kaynaklandığı yer, yukarda da tespit ettiğimiz gibi, toplumun yapısını kavramamaktır. Bu yanlış yapanlar hakim sınıfların devrimci kitleleri düzenin sınırları içinde hapsedme manevralarına alet olma durumuna düşmektedir.

Tüm devrimciler ve Marksist-Leninistler bu broşürdeki görüşleri dikkatle incelemeli, kavramalı ve devrimci kitlelere kavratmaya çalışmalıdır. Seçimler konusunda doğru Marksist-Leninist anlayışların ve buna bağlı olarak her somut seçimdeki doğru tavırların kitleler içinde yayılması hakim sınıfların elindeki en büyük demagoji silahlarından birini yerle bir edecek hakim sınıfların bu silahı geri tepecektir.

Parlamento Faşist Diktatörlüğün Maskesidir!

SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!

Türkiye'nin Çeşitli Milliyetlerden Yoksul ve Ezilen Halkı! İşçiler, Köylüler, Tüm Emekçiler!

14 Ekim'de Senato üçte bir yenileme seçimleri yapılacaktır, ölüm ve istifalar nedeniyle boşalan meclis sandalyeleri doldurulacaktır.

14 Ekim öncesi yine emperyalizmin yeminli uşakları kürsülere fırlayacak «vatan», «millet», «halk» ve «büyük Türkiye» üstüne ateşli nutuklar söyleyip halkımızı afyonlamaya çalışacaklar.

Daha bugünden uşak basın, seçimlerin önemi üzerine yazıp çiziyor. Seçimleri, emekçi halkın kaderini tayin eden bir olaymış gibi göstermek için propaganda yapıyor.

Bu gazetelerin bazıları ise alarm zillerini çalıyor; diyorlar ki, «halkın seçimlere ve parlamentoya güveni azalıyor». Ve bu yüzden hakim sınıfların politikacılarını uyarıyorlar: «Kendinize çeki düzen verin, yoksa halkı kandıramıyacağız.»

Türkiye'nin yoksul ve ezilen halkı, 56 yıldır «parlamento» ve «seçim oyunu» ile aldatıldı.

Başlangıçta Kemalistler «Cumhuriyet» ilan ettiklerinde, millet vekilleri bizzat Mustafa Kemal tarafından tayin ediliyor, sonra göstermelik seçimlerle bu kişiler «seçilmiş» oluyorlardı. Böyle insanlardan kurulan meclisin ise, burjuva parlamentolarıyla görünüşte bile en ufak bir benzerliği yoktu. Meclis, kurtuluş mücadelesinin bütün yükünü omuzlarında taşımış olan halk sınıflarının aydınlanmış tabakalarına verilmiş bir elma şekerinden başka bir şey değildi.

Halkımız Kemalistlerin askeri faşist diktatörlüğünün gerçek yüzünü acı tecrübeleriyle gördükçe muhalefeti yükseltti. Bunun üzerine komprador burjuvalar ve toprak ağaları, meclis korkuluğuna biraz çeki düzen vermek, onun dış görünüşünü burjuva parlamentolarına biraz benzetmek zorunda kaldılar. «Çok partili sistem», «söz hürriyeti», Menderes-Bayar köpeklerinin baş sloganları haline geldi. Bu ABD uşaklarının seçilmesi, işçilerin, köylülerin, emekçi halkın kurtuluş yolu olarak gösterildi. Bu büyük yalana, reformist bir milli burjuva partisi haline dönüşmüş olan TKP'de destek oldu. Adnan Menderes'i «İkinci Kuvay-i Milliye»mizin önderi olarak göstererek halkın aldatılmasında hakim sınıfların ekmeğine yağ sürdü.

Halkımız aldatıldığını, yine çok geçmeden acı pratiğiyle öğrendi. Giderek başkaldırdı. Birçok yiğit evladını şehit verdi. İşlerin kötüye gittiğini gören komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, efendi baba-

ları emperyalistlerin de sözünü dinleyerek yeni bir oyun tezgahladılar: 27 Mayıs askeri darbesi ve 1961 anayasası. Bu anayasa, «burjuva demokrasisinin anayasası» olarak halkımıza yutturuldu. Bu anayasa temelinde, yapılan seçimlerin halkı kurtuluşa götürceği yalanı ortaya atıldı. Halkımız bir kez daha faşist diktatörlüğün «parlamento» maskesine aldandı. Çok geçmeden hakim sınıflar, 1961 anayasasına sokmak zorunda kaldıkları demokrasi kırıntılarını da kırpmaya başladılar. Emekçi halkın büyük fedekârlıkla elde ettiği demokratik haklara karşı kanlı bir saldırıya giriştiler. Yoksul halkımızın direnişini, 12 Mart açık faşizmi ile geçici olarak ezdiler.

Ama hakim sınıfların bu yaptıkları, ateş üstündeki tencerenin kapağını var güçleriyle bastırmaya benzer. Kapağı ne kadar güçlü bastırırsan, buharın kapağı fırlatıp atmak için yarattığı basınç o kadar artar.

İşte, 12 Mart kanlı terörünün altında halkın öfkesi, kaynayan su gibiydi. Üstüne kapanan kapağı patlatma emaralarını gösteriyordu.

Hakim sınıflar bunun üzerine, kapağa bir sübap açmak zorunda kaldılar: «Ak günlerin umudu» diye, Ecevit CHP'sini öne sürdüler.

Hakim sınıfların bu oyunu, bir kez daha tuttu. Yığınlar, «anti-faşist»lik ve «reformcu»lukta mangalda kül bırakmayan Ecevit'in kuyruğuna takıldı. Halkımızın «parlamento» ve seçimlere inanç sarsılmaya başlamıştı ama; alışageldikleri palavraların dışında yeni laflar eden; «devrimcilik»ten, «halkçılık»tan, «faşistlerin temizlenmesi»nden ve «toprak işleyen, su kullananın» gibi şeylerden dem vuran bu adamın şeker kaplı mermileriyle, kolaycı devrim anlayışları nedeniyle, zayıf yanlarından vuruldular.

Sosyal faşistler, CHP'ye bu oyunlarında açık ve

bilinçli bir destek sağladılar. Onlar, devlet aygıtı içinde etkilerini arttırmak için CHP'yi bir kaldıraç gibi kavradılar ve CHP'nin halkımızı aldatmaya yönelik yalanlarının sistemli bir propogandasını yaptılar. Küçük burjuva oportünist siyasi akımlar ise, CHP'yi «reformist» ve «anti-faşist» bir parti şeklinde değerlendirecek, ileri bilinçli emekçilerin hakim sınıfların kuyruğuna takılmasına neden oldular.

Her tutarlı anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal işçi, emekçi ve genç bugün şu gerçeği teslim etmelidir:

Ecevit'in hakim sınıflar adına savurduğu palavralar, ileri bilinçli kitlelerin, küçük-burjuva «parlamentarizm»ini, kolaycılığını kışkırttı. Nasreddin Hoca'nın göle maya çalması misali, «bir tutarsa» dediler; «bir de seçimler ve parlamento yoluyla toprak reformu gerçekleşirse, burjuva demokrasisi gerçekleşirse!»

Ecevit'in de ne olduğu, 1,5 yıllık icraatıyla gün ışığına çıktı. Geniş halk kitleleri, bugün artık hakim sınıf partileri içinde «umut» bağlayabileceği bir seçenek olmadığını gözle görmeye başladı; sıkılan palavralara rağmen başına yıkılan gecekondusuyla, aç midesi ve boş kesesiyle bunu hissetmeye başladı. Geniş yığınlar henüz «parlamento» ve «seçimler»in birer maskeden ibaret olduğunu göremiyor olsa bile, seçecek parti olmadığını görmeye başladığı için seçimlerden ve parlamentodan soğudu.

Çünkü, yıllardır bir ona bir buna boş umutlarla oy verdiği, bel bağladığı hakim sınıf partilerinin aslında aynı iplikten dokunmuş olduğunu gördü. Kurulan «Milletvekili pazarları»nda satın alınan «milletvekilleri» ile kurulan hükümetler; takım değiştirir gibi, daha dün kanlı bıçaklı olduğu hasım partiye geçiveren «Milletvekilleri.» İşte bunlar parlamentonun boş laf

olduğunu, aslında bütün devlet işlerinin kulislerde, mebus pazarlarında halledildiğini emekçi halkımıza gösterdi.

Geniş emekçi kitleleri bunları hissederken, kan emici komprador patronlar ve ağalar ne gibi yeni oyunlar düşünüyor? Onlar ne diyor?

Seçimler karşısında, kendilerini işçi sınıfının önderleri olarak yutturmaya çalışanlar ne diyor halkımıza? Onlar nasıl bir yol gösteriyor?

Gerçek devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin ileri sürdükleri ne?

Bütün bunlar, cevaplandırılması ve işçilere, köylülere, tüm emekçilere açıklanması gereken sorulardır. Çünkü mesele, halkımızın bir kez daha düşmanları tarafından kolayca aldatılıp aldatılamayacağı; devrimci potansiyelin bu faşist düzenin meşru gördüğü yollarda harcanıp harcanmayacağıdır.

Seçimler karşısında esas olarak iki tavır vardır, önce bu ikisini ayırt etmeliyiz.

Bunlardan birincisi, sırtımızda taşıdığımız bu sömürü ve zulüm dünyasından ancak seçimler yoluyla kurtulabileceğimizi söyler. «Seçin düşünceleriniz doğrultusundaki adamları parlamentoya; onlar da orada gerekeni yapmaya çalışsınlar —ama fazla ileri giden olursa tepesine bineriz!» İşte böyle diyor bu düzenin kanlı sultanları. Bu tavır, seçimler karşısında hakim sınıfların tavrıdır. Onlar, «parlamento»nun ve «seçim»lerin her derde deva olduğu masalını anlatırlar.

İkincisi ise, seçimler karşısında halk kapsamına giren sınıfların siyasi temsilcilerinin takındıkları tavrıdır.

Bunların bir kısmı hem bu faşist düzene karşı çıkarlar hem de, korkaklıklarından ve tutarsızlıklarından dolayı, faşist diktatörlüğün «parlamento»culuğu-

na alet olurlar. Onlar, kan emiciler ve hazır yiyicilerin peşine takılarak seçimlerin dışında bir kurtuluş yolu olabileceğini akıllarına bile getirmek istemezler. Bunlar genellikle, hem kompradorluğa özenen hem de buna erişmesinin imkânsız olduğunu gören ve her geçen gün emperyalizm ve uşakları tarafından kösteklenen bir kısım milli burjuvaların siyasi temsilcileridir.

Halk sınıflarının bir diğer kısım temsilcileri ise, parlamentonun bir aldatmaca olduğunu, kurtuluşun seçimlerle olmayacağını söylerler. Söylerler ama, seçim günü gelip çatığında, bu vaaz ettikleri gerçeği unutuverirler. Öyle zaman olur ki seçime ne pahasına olursa olsun katılmaktan, hatta bir hakim sınıf partisinin kuyruğuna takılmaktan da başka birşey düşüremezler. Seçimlerle, bu düzeni değil ama, dünyayı değiştirebileceklerini iddia ederler. Bunlar, kâh keskinliklerinden yanına varılamayan, kâh umutsuzluklarından hakim sınıflara teslim olan küçük-burjuvazinin aydınları, siyaset adamlarıdır.

Diğer yandan da, ülkemizde «parlamento»nun ve «seçim»lerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı faşist diktatörlüğünün bir maskesi olduğunu; bu düzenin «ayıbını örten bir incir yaprağı» olduğunu söyleyenler ve buna göre davrananlar var. Kurtuluşun seçimlerle değil, halkın silahlı ve uzun süreli bir mücadelesiyle gerçekleşebileceğini söyleyen; ezilen ve sömürülen kitlelerin bu yolu tutması için pratik mücadele veren; seçimleri buna göre değerlendirip, seçimlerin boykot edilmesi çağrısını yapanlar var. Bunlar Marksist-Leninistlerdir; en tutarlı ve sonuna kadar devrimci olan tek sınıfın, işçi sınıfının temsilcileridir.

İşçiler, Yoksul Köylüler, Gençler, Tüm Emekçiler!

Görüldüğü gibi, seçimler karşısında her sınıfın

temsilcileri, kendi karakterine göre bir tavır takınıyor.

Hepsi, kendi söylediklerinin tek doğru yol olduğunu söylüyor.

Bunlardan hangisi doğru? Hangisini takip edersek nereye varırız?

İşte bu broşürde bu sorulara cevap arayacağız. Parlamento ve seçimlerin ne olduğunu, bizim yoksul toplumumuzda ne anlama geldiğini açıklayacağız. Toplumumuzdaki değişik sınıfların seçimler karşısında ne umduklarını, ne dediklerini ve ne ettiklerini anlatacağız.

Anlatacağız ki, doğru olan nedir, hangisidir; anlaşılabilirsin. Seçimlerde ona göre davranılabilirsin.

Komprador Burjuvazi ve Toprak Ağaları Faşist Diktatörlüklerini, Parlamento ve Seçim Aldatmacasıyla Maskeleyemeye Çalışıyorlar!

Türkiye proletaryasının sınıf partisini yeniden kurarak, önder İbrahim KAYPAKKAYA, ülkemizde parlamentonun ne anlama geldiğini şöyle özetliyor:

«Şimdi, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonuna geçelim: Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamenterizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yol açmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yarıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan ülkemizde iktidara zayıf burjuvazi ile birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuvazi demokrasinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaatiyle çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan, uluslararası durum, burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır, çünkü parlamentoyu da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerideki halk kitlelerinin önünde, hem de dünya demokratik kamuoyu önünde, faşist çehresiyle sırtıverecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı «demokratik» görünebilmek, onları aldatmak için Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri «kaba ve uydurma bir parlamentarizmle» faşist suratlarını maskeleyi, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: **Faşizmi maskeleymek.** (İ. Kaypakaya, Seçme Yazılar, sf. 170, 171)

Evet kardeşler, Türkiye'de meclisler ve seçimler, bir maskeden ibarettir. Burjuva demokrasilerinin mevcut olduğu ülkelerde görülen parlamentolardan ve seçimlerden tümüyle farklıdır. Çünkü ülkemizde burjuva demokrasisi değil, emperyalizmin güdümü altında, feodal cebir ile kolkola girmiş olan bir faşist diktatörlük hüküm sürmektedir.

Herşeyden önce Türkiye'de, işçi sınıfının siyasi örgütlenme hakkı yoktur; yani işçi sınıfının ideolojisini benimseyen, onun çıkarlarına öncülük edecek olan komünist partisi yasal olarak kurulamaz. Bununla birlikte, komünizm propagandası yasaktır; yani işçi sınıfının siyasi temsilcileri, sömürünün ve baskının temelinde yatan özel mülkiyetin yok edilmesinin ve onun yerini alacak toplumsal mülkiyet temelinde, giderek sınıfların kalkacağı bir toplum biçiminin propagandasını yapamazlar; işçileri ve emekçi halkı bu hedefi gerçekleştirmeye çağıramazlar. Bizde komünizm propagandası bir yana, mevcut devletin faşist bir devlet olduğu fikrinin açıklanması; bu devletin yıkılıp yerine halk sınıflarına demokrasi demek olan Demokratik Halk İktidarının kurulması için çağrı yapılması, kişiyi zindanlarda çürütmeye yetecek bir «suç»tur.

Kısacası, söz hürriyeti ve siyasi örgütlenme özgür-

lügü, sadece komprador burjuvazi ve toprak ağaları-
na tanınmıştır. Milli ve küçük burjuvazi, ancak onla-
rın düzeninin sınırlarını aşmayan bir program takip
ediyorsa siyasal olarak örgütlenebilir ve konuşabilir.
Aksi taktirde, faşist devleti yıkmayı amaçlayan bir
program çerçevesinde örgütlenmesi ve propaganda
yapması kanunsuzdur. İşçi sınıfının siyasal örgütlen-
me ve söz söyleme hakkı ise kanunen kesinlikle yok-
tur. Buna rağmen bugün sınıf bilinçli proletarya ide-
olojisini legal planda yayabiliyorsa, bu, halkın müca-
delesinin vardığı boyutları göstermektedir.

Böyle bir hukuk düzeninde, seçimlerin, meclisle-
rin demokratikliğinden söz edilebilir mi? Toplumun
ezici çoğunluğunu oluşturan, azgınca sömürülen sınıf
ve katmanların siyasal çıkarları savunulamıyorsa, bun-
ların savunulması için örgütlenilemiyorsa, «parlaman-
to» bir süs eşyası; faşist diktatörlüğün çirkin suratına
geçirmiş bir takı olmaktan başka bir anlam taşıyabi-
lir mi?

«Hukuk devleti» denilen T.C. yasalarına göre, seç-
me ve seçilme hakkı lafta herhangi bir sınıfla sınır-
landırılmamıştır. Bu da tamamen göstermeliktir; bir
büyük aldatmacadır.

Bizde seçim sistemi ve seçim pratiği öyle düzen-
lenmiştir ki, genel olarak kompradorlar ve ağalar ve-
ya onların çıkarlarını savunanlar seçimlere katılabilir
ve seçilebilirler.

Bizde kanunen ancak belirli kişiler senatör veya
milletvekili olabilirler. Senatör olmak için yüksek tah-
silli olmak şart koşulmuştur. Türkiye'de seçmen nü-
fusunun ancak % 2'si yüksek tahsillidir. Bunların bir
kısmı komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının,
paşaların, tefeci-tüccarların vs. nin mensubu kişiler-
dir. Çünkü böyle masraflı bir eğitime ancak onların

gücü yetmektedir. Halk sınıflarından gelme kişiler ol-salar bile, gerici eğitim ile kafaları yıkanmıştır ve ha-kim sınıfların ideolojisinin etkisindedirler. Yani, yetiş-kin halkın % 98'den fazlasının senatoya seçilme hak-ki kanunen ortadan kaldırılmıştır. Yani, işçinin, köy-lünün, kent emekçilerinin seçilme hakları daha baş-tan yok edilmiştir.

Milletvekili seçilebilmek için de okuma, yazma bi-lirlik şart koşulmuştur. Seçmen nüfusunun % 50'sin-den fazlasının ise ilkokul diploması bile yoktur. Oku-ma-yazma bilmeyenlerin, yoksul ve aşağı-orta köylü-ler, kent yarı-proleterleri, işçilerin bir kısmı ve emek-çi kadınlar olduğunu hepimiz biliyoruz. Yani, toplu-mun en koyu sömürü ve zulmün altında olan sınıf ve tabakalarıdır seçilme hakkı olmayanlar.

Bizde meclislere seçilebilmek için çoğu kez zengin olmak ya da para babalarının, ağaların adamı olmak gereklidir. Yüzbinlerce lirayı ön seçimlerde delege sa-tın almak için, bir o kadarda seçimlerde oy satın al-mak için harcayacaksınız. Yani, halkın istediğini seçme ve seçilme hakkı daha baştan ekonomik olarak orta-dan kaldırılmıştır.

Bizde, kişiler değil, parti listeleri seçilir. Eğer bü-yük partinin seçim listesinde iyi bir yere konulmuşsan seçilirsin, yoksa hava alırsın. Her türlü propaganda olanaklarından partiler yararlanır; radyoda, TV'de be-dava konuşurlar; oy hacimlerine göre devletten «se-çim fonu» alırlar. Hakim sınıfların döktüğü paralar ile geniş bir propaganda yaparlar, halk kitleleri üzerin-de feodal etkisi olan kişileri «görür»ler vs. Bütün ilçe-leriyle birlikte 15 ilde örgütlenememiş ufak partiler zaten seçime katılamazlar. Bağımsız seçilmek ise bir hayaldir; eğer kişi bir toprak ağası, aşiret reisi veya şüh değilse.

Parti listeleri nasıl düzenlenir? Ön seçim ve kontenjan göstermek ile. Ön seçim, en büyük üçkâğıtların, rüşvetlerin, satın almaların döndüğü bir mekanizmadır. Ön seçim, partilerin istedikleri adamı listeye koymalarının bir yöntemidir. Bu, uşak partilerin tabanındaki emekçi kitlelerden yurtsever bir unsurun seçilmesini engellemenin yoludur. Ön seçimler, parti delegelerinin oylarıyla yapılır. Çoğunlukla delegelik bir anlamda «oy ağalığı»dır ve de kârlı bir iştir. Çünkü delege, pazarlık sonucu oyunu bir milletvekili adayına verir. Bunun neticesinde de ya yüklü para alır, ya da daha sonra, oy verdiği millet vekili aracılığıyla iş görür; kapısına düşen yoksul emekçiyi böylece soyar, onun üzerinde otorite kurar. Diğer yandan da listeye giren adayın hakim sınıfların kafa yapısında bir kişi olması garantilenmiş olur.

Partilerin uşak ruhlu insanları milletvekili seçtirmelerinin bir diğer yöntemi, kontenjan göstermeleridir. Eğer «kazara» bir yurtsever ön seçimleri aşmışsa, listede onun önüne kontenjandan aday konularak aşağıya doğru itilir ve seçilmemesi garanti altına alınır. Kontenjandan listeye giren birisi ise ancak ve ancak sadık bir köpek olabilir.

Bu kontenjan muessesesi, aynı zamanda «milletvekili» transferlerini mümkün kılan bir işleyiştir. Çünkü hiçbir «milletvekili», halkın oylarına mecbur değildir; parti yönetimine mecburdur. Eğer bir adam, bir başka partiden transfer teklifi alıyorsa; transferin karşılığında bol para ve gelecek seçimlerde kontenjan adayı gösterileceği garantisi verilmişse; o belkimsiz kişi, takımını değiştirir. Meclislerde «milletvekili pazarı» işte böyle kurulur.

Böylece, «seçilme hakkı» denen şeyin, kanunlarla, iktisadi güç ve pratik ile, sadece komprador burjuva-

lara, ağalara ve onların adamlarına mahsus olduğunu görüyoruz.

Ya seçme hakkı?

Görünürde, seçmen olabilmek için, 21 yaşını aşmış ve akli başında olmanın dışında bir engel yoktur. Ama gerçek durum böyle midir kardeşler? Bugün Türkiye'de seçmen nüfusunun % 40'ının üzerinde bir kesiminin hiç okur yazarlığı yoktur. İmza yerine parmak basar. Bu kesim köylerde, özellikle de feodal sömürü, kültür ve otoritenin yoğun olduğu kırlık bölgelerde toplanmıştır. Oy, toprak ağasının, şıh ya da köylünün borçlu olduğu, tefeci-tüccarın gösterdiği partiye gider. Ağa ya da nüfuzlu kişi, sandıkları devlet memuruyla birlikte denetler, gözü önünde oy attırır. Meselâ Kinyas Kartal, Abdülkerim Zılan, Ali Rıza Septioğlu, Celal Bucak vs... işte böyle seçilirler. Bunlar hep bilinen, ama hasıraltı edilmeye çalışılan gerçeklerdir. Feodal sınıf mensuplarının, hiçbir partinin kapısını çalmadan, «bağımsız» seçilebilmesinin «sırrı» da budur.

Bu, işin yalnızca ayan beyan olan yanı. Diğer yanı ise, Ülkemizde nüfusun büyük çoğunluğunun eğitimsiz olmasıdır. Okuma yazma bilmeyen veya sadece ilkokul diploması olan yetişkin nüfus, toplamın % 90' ıdır. Bu büyük kesim, açlıktan ve dipçikten başı dönmüş, çalışmaktan «yüksek siyaset» ile ilgilenemiyen yoksul kır ve kent emekçileridir. Anlaşılmaz laflar eden hakim sınıf partilerinin «program» denilen palavralarını bilmezler bile. Geniş yığınlar kendi çıkarlarını savunan siyaseti, doğru siyaseti, ancak pratikten ve sınıf içgüdüleri ile bilir. Hakim sınıf partilerini ise seçim konuşmaları vasıtasıyla ve pratikteki icraatları ile değerlendirme imkanına sahiptir. Ona proletaryanın bilinçli sesinin geniş çapta ulaşması, gerçek-

lerin açıklanması, hem faşist diktatörlük tarafından engellendiği için, hem de 1972'den bu yana (oda kesintilerle) mümkün olabildiği için, muhalefetde «demokrasi havarisi» kesilen komprador patron-ağa partilerinin parlak sözlerine kolayca kanabilmiştir. Bu durum, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının doğal sonucudur. Bu yüzden seçimler gibi legal yollarla tüm kitleleri kucaklamak, devrimci bilinç ile eğitmek ülkemizde imkansız gibidir.

Hakim sınıf partilerinin dışında propagandanın engellendiği, feodal faşist siyasetin karşısına devrimci siyasetin geniş çapta konamadığı, bilimsel gerçeklerin geniş halk yığınlarından saklandığı, emekçilerin cahillğe mahkum edildiği bir yapıda, seçmenlerin gerçekten irade beyan etmelerine imkân var mıdır? Onların seçimlerinin demokratik olduğu iddia edilebilir mi?

Türkiye'de seçilme ve seçme özgürlüğünün olduğu şeklindeki iddia, gerçeklerle taban tabana zıt, halk kitlelerini afyonlamak üzere ileri sürülen büyük bir yalandır.

Seçimler, emperyalistlerin uşakları komprador patronlar ve ağaların istekleri doğrultusunda, kendi haklarının; bütün «şeref» ve «ahlakları» uşaklık etmek ve para olan kuklalarının, «meclis»lere doluşmasına yarar.

Türkiye'de meclisler böyle oluşur. Peki mecliste bunlar ne yapar? Bunlar meclislerde paranın ve süngünün işaret ettiği doğrultuda parmak kaldırırılar. Halka karşı olan baskı kanunlarını, sömürü ve talan kanunlarını kardeşçe hep birlikte onaylarlar. Ama iş, temsil ettikleri hakim sınıf guruplarının yağmadan pay alma meselesine geldi mi, sille-tokat birbirlerine girişirler, sandalyeler havada uçuşur, tabancalar konuşur.

Türkiye’de parlamento, faşist diktatörlüğün maskesidir; bir avuç insan için «demokrasi oyunu»dur. Bu parlamento, faşizm için bir ayak bağı teşkil etmiyor. Tam tersine, en koyu terörün hüküm sürdüğü dönemlerde bile, Türkiye’de faşizm parlamento maskesini muhafaza etmiştir. Mesela 12 Mart döneminde parlamento vardı. Fakat ülke doğrudan ordu tarafından, onun kuklası parlamento dışı hükümetler aracılığıyla idare ediliyordu. Komprador burjuvazi ve top-rak ağaları sınıfları, sıkıştıkları her an sıkıyönetim ilan ederek, parlamentonun ne kadar iğreti ve gülünç bir maske olduğunu, bizzat kendileri pratikte ispatlamışlardır.

Kardeşler! Yukarıda açıkladığımız şekilde seçilen satılmışlardan oluşan bir parlamento, kurtuluş aracı olabilir mi? Birakalım kurtuluş yolu olmasını, halkın ileri bilinçli unsurlarının sesini duyurmasının bir aracı olabilir mi? Böyle bir parlamento, burjuva anlamda demokratik bir parlamento mudur?

Bu soruların cevabı, olumsuzdur.

Ülkemizdeki parlamento, burjuva demokratik değil, feodal-faşist bir üst yapı kurumudur.

Şimdi denebilir ki, burjuva demokrasisinin mevcut olduğu bir toplumda parlamento bir işe yararmı? Bir noktaya kadar yarar.

Herşeyden önce, burjuva demokrasisi, işçi sınıfının siyasi örgütlenmesinin serbest olduğu siyasi iktidar propagandasının (ama sadece propagandasının, eyleminin değil!) mümkün olduğu bir ortamdır. Seçimler ve parlamento, işçi sınıfına, tüm halk kitlelerine propaganda yapma fırsatı verir. Parlamentoda, tüm toplumu ilgilendiren her konuda proleter görüşü ortaya koymanın, sömürücü sınıfın gerçek yüzünü sergilemenin imkanını verir. Böylece emekçi kitleler

gerçekleri anlamak için önemli bir eğitim fırsatı bulmuş olur.

Parlamentoda işçi sınıfının etkisinin artmasıyla parlamentonun gerçek yüzü ortaya çıkar. Parlamento, burjuva toplumdaki gevezelik etme ve halkı kandırma fonksiyonunu yitirir. Parlamentonun hiçbir işe yaramadığı, bütün devlet işlerinin parlamentonun dışında, kulislerde ve rüşvetle döndüğü gözle görülür hale gelir.

Bu neden böyledir? Çünkü burjuva demokrasilerinde, yasama ve yürütme yetkileri birbirinden ayrılmıştır. Parlamento yasama organıdır. Yürütme organı (yani hükümet ve devlet bürokrasisi) tarafından önüne getirilen yasaları ya kabul eder ya da red eder. Ama bu yasaların ne yürütülmesini ne de denetlenmesini üstlenemez. Dolayısıyla parlamentonun yapıcısı hiçbir gücü yoktur. Egemen burjuva sınıfının çıkarlarını koruyan silahlı güç (ordu ve polis teşkilatı) yürütme organının elindedir. Parlamento yürütme organına, devlet bürokrasisine müdahale edemez. Dolayısıyla parlamentonun gücü lafta kalan bir güçtür. İşçi sınıfı seçimler yoluyla parlamentoyu ele geçirse bile ne özel mülkiyeti ortadan kaldırabilir ne de devlet mekanizmasını parçalayıp kendi ihtiyacına göre yeniden kurabilir. Çünkü parlamento, iktidar aracı değildir; parlamentonun söz söylemenin ötesinde gerçek hiçbir gücü yoktur.

Böylece, burjuva toplumda parlamentonun yalnızca, burjuvazi için hamasi nutuklarla halkı kandırmak için bir kürsü; proletarya için ise, burjuva demokrasisinin aslında, tek bir sınıfın sermayedarlar sınıfının diktatörlüğü olduğu gerçeğini gözler önüne sermeye yarayan teşhir için bir kürsü olduğu anlaşılabilir oluyor. Bu gerçeği, işçi sınıfının ölümsüz önderi Lenin yoldaş 1920'de şöyle özetliyordu:

«Belirli bir süre için parlamentoda, halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek; sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur.

«Ama, devlet sorunu, proletaryanın bu alandaki görevleri bakımından konur ve parlamenterizm devlet kurumlarından biri olarak kabul edilirse, bu takdirde parlamenterizmden kurtulmanın yolu nedir? Ondan nasıl vazgeçilebilir?

«Şunu tekrar tekrar söylemek zorundayız: Marks'ın Komün'ü inceliyerek çıkardığı dersler okadar unutulmuştur ki, günümüzün «sosyal demokrasi» (günümüzün sosyalizm haini okuyunuz), parlamenterizmin anarşist ya da gerici eleştirilerinden başka bir eleştirisini anlama yeteneğinden adam akıllı yoksundur.

«Parlamenterizmden kurtulma yolu, temsil örgütleri ve seçim ilkesini yıkmak değil, laf değirmenleri olan bu temsili örgütleri «hareketli» kurumlar haline dönüştürmeye dayanır. 'Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütücü, hem de yasamacı, hareketli bir vücut olmak zorundaydı.'

«'Parlamenter olmayan, ama hareketli' bir örgüt, bu söz, modern parlamenterler ile sosyal demokrasi parlamenterlerine hiç bir şey söylemez! Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. ne dek herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl 'devlet' işleri hep kulislerde yapılır; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatmak erğiyle, gevezelikten başka birşey yapılamaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva demokratik Cumhuriyeti olan Rus Cumhuriyetinde bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bile bulmadan önce, parlamenterizmin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı.» (Lenin, Devlet ve İhtilal s. 62-63 Emek Yay.)

Şimdi bize şu soru sorulabilir: Parlamenter demokrasi özünde burjuvazinin diktatörlüğü ise ve burjuvazi parlamento ile 'saf halkı' aldatıyorsa bunun alternatifi nedir?

Bunun alternatifi Sovyet iktidarı, ya da proletaryanın hegemonyası altında ezilen ve sömürülen

emekçi yığınlarının, bir avuç azınlık olan sömürücü ve zalimler üzerinde uyguladığı diktatörlüktür.

Sovyet nedir? Sovyet en geniş emekçi yığınlarının örgütlenme biçimidir. Sovyet örgütleri, proletarya önderliğinde emekçi yığınların siyasi iktidarı ele almalarından önce, bir ayaklanma örgütü görevini görür, iktidarın ele geçirilmesi ile birlikte de en geniş emekçi yığınlarının iktidar örgütüne dönüşür.

Sovyetler ilk kez Rusya'da 1905 devrimi sırasında ortaya çıktı. 1917 Ekim'inde tekamül etmiş şeklini aldı. Ama onun, Proletaryanın ilk iktidarı olan 1871 Paris Komünü ile doğrudan akrabalığı vardır.

Hem Komün'de hem de Sovyet'te, burjuva demokrasisinde bulunmayan, bulunamayacak olan bir işleyiş vardır. Halk tarafından evrensel eşitlik ile seçilen ve istenildiği zaman halk tarafından azledilebilen temsilcilerden oluşan bu organlar, hem yasama hem de yürütme görevini birleştirmişlerdir. Yani, hem «parlamento»durlar, hem de «devlet daireleri». Böylece, temsilciler yalnızca söz söylemekle ve yasa çıkartmakla kalmazlar, aynı zamanda bunu uygularlar, uygulamayı da denetlerler. İktidar, gerçek anlamıyla, Sovyetlerin elindedir. Sovyetler de proletaryanın önderliğindeki emekçi halkın tam anlamıyla serbest iradesine tabi olduğundan, iktidar işçi sınıfının ve onun önderliğindeki, onunla ittifak etmiş olan emekçi yığınlarının elindedir. İşte SOVYET DEMOKRASİSİ budur! Ya da onun daha alt seviyedeki çeşitlemesi olan HALK DEMOKRASİSİ budur!

Tüm ezilenler! Sömürülenler! Ezilip sömürülüp de sesini çıkartmaya hakkı olmayanlar! Şimdi bir düşünün! Hangisi bizler için demokrasidir? Faşizmi maskeleyen kaba ve uydurma bir parlamento; «köşeyi dönen» milletvekilleri ve kesinlikle evrensel, eşit ve ser-

best olmayan seçimler mi? Yoksa, halk kitlelerinin tam eşitlik ve serbest irade ile seçtikleri, kalifiye işçiden fazla para almayan temsilcilerden oluşan ve bizzat iktidarı yürüten Sovyet'ler mi?

Kardeşler!

Parlamentonun ve seçimlerin gerçek yüzü bu iken; bizim ülkemizde ise parlamento «incir yaprağı» olmaktan öteye birşey değilken; komrador burjuvalar ve toprak ağaları, «parlamentar demokrasi»den, «hukuk devleti»nden söz ediyorlar.

Seçimlerle «milletin iradesi»nin tezahür ettiğini, halkın isteginin belirlendiğini iddia ediyorlar. Parlamento yoluyla halkın kendi egemenliğini gerçekleştirdiğini öne sürüyorlar.

Bütün bunlar büyük bir yalandır.

Bu iğrenç ve zorba asalakların «saf halkı» uyutmak için ballandıra ballandıra anlattıkları bir masaldan ibarettir.

Biz ezilen ve sömürülen sınıflar için gerçek demokrasi ancak ve ancak halk demokrasisi ve giderek proletarya demokrasisi olabilir.

Bizim irademiz ancak ve ancak Halk Demokrasisi ile tezahür edebilir. Bizim egemenliğimiz ancak ve ancak Demokratik Halk İktidarı ile gerçekleşebilir.

Hakim sınıflar yarım asırdır biz emekçi halkı kandırdı. Bugüne kadar her seferinde yeni fakat boş bir ümitle sandık başına koşturttu.

Ama bugün seçim aldatmacalarını sürdürmeleri gittikçe zorlaşıyor. Çünkü kitleler gitgide hakim sınıf partileri arasında bir fark olmadığını; sandık başına gitmenin bir anlamı olmadığını düşünüyor.

İşte kitlelerin bu ruh hali hakim sınıf temsilcilerini telaşa düşürüyor. Kitlelerin dikkatini seçimlere çekebilmek için yoğun bir propaganda yapıyorlar.

Hakim sınıfların radyoları, televizyonları, gazeteleri hep bu seçimlerin öneminden bahsediyorlar. Yok efendim, eğer CHP beş «milletvekili»nden üçünü alamazsa, meclisde sandalye çoğunluğu muhalefet bloğuna geçermiş; hükümet çökermiş! Hükümetin ve ülkenin geleceğini tayin edecek olan bir seçilmiş! vs. Bu tür propagandaların amacı, emekçi halkın seçimlere azalan ilgisini kızıştırmak; onu yeniden sandık başlarına koşturmak ve başka bir çıkış yolu aramaktan alıkoymaktır.

CHP hükümeti, kendisini «faşizme alternatif bir hükümet» olarak yurttturmaya çalışıyor. Şimdi seçimler yaklaştığı için yeniden faşizme karşı mücadeleden sözletmeye, meydanlarda nutuk atmaya başladı..

Faşist diktatörlüğün mahkemeleri, ordusu vs. de, göstermelik bir kaç MHP'liyi tutuklayarak, hüküm giydirerek, CHP'yi bu sahtekârlığında yardımcı olmaya var güçleriyle çalışmaktalar.

Ecevit, «faşizmi halkın oyları ile altettik» diyor. Bu söz, çok sinsi ve kurnazca söylenmiş bir yalandır kardeşler. Çünkü birincisi, faşizmi salt MHP olarak göstermeye ve böylece hem düzenin hem de CHP'nin faşist olduğunu gizlemeye yarıyor bu söz. Faşizm, parti değildir. Faşizm, devlet biçimidir; öyle bir devlet ki o devletin hukukunda işçi sınıfına siyasi parti kurma hakkı yoktur, kompradorların ve ağaların çıkarlarına ters düşen bir siyasi programı anlatmak için söz hürriyeti yoktur, bağımsızlık ve demokrasi istemek idamlık bir suçtur, kanunlar kâğıt üstündedir, polis ve ordu emekçilere istediği gibi zülmeder, evlerini yıkar, karakollarda falakaya yatırır, işkencede katleder. Öyle bir devlet düzeni ki, bir avuç komprador patronun ve toprak ağasının kanlı diktatörlüğüdür. Ecevit'in «faşizmi iktidardan indirdik» demesi, işte bu nedenle

halkı kandırmak için söylenmiş bir sözdür. Faşizm, bütün zalimliği ile iktidardadır: Ne 141-142 kalkmıştır, ne işçilerin referandumlu, ekonomik ve siyasi genel grev hakkı vardır, ne memurların sendikalaşma hakkı vardır, ne yoksul köylülerin feodal otorite ve zorbalık altında inlemesi son bulmuştur, ne sıkıyönetimlerle açık terör uygulamaya bir son verilmiştir, ne de devrimcilerin, yurtseverlerin siyasi nedenlerle zindanlarda çürütülmesi, işkencehanelerde katledilmesi son bulmuştur. Değişen tek şey, faşist diktatörlüğün hükümet mevkiine Ecevit CHP'sinin geçmiş olması ve onun bu uygulamayı yönetiyor olmasıdır! Emperyalist uşaklarının bu gözü seyiren sahtekâr köpeği bir de gözümüzün içine baka baka, «Bu sıkıyönetim, güler yüzlü sıkıyönetimdir» diyor! Ey omuzunda «barış güvercini» taşıyan leş akbabası! Bizlerin böyle palavralara karnımız tok!

Ecevit'in «faşizmi iktidardan halkın oyları ile indirdik» demesindeki ikinci büyük sahtekârlık, «halkın oylarıyla indirdik» lafındadır. Bunu söylerken o, halka seçimlerin tek yol olduğu inancını vermeyi amaçlıyor. Yani diyor ki, 'halk seçimlerle, parlamento yoluyla, faşist diktatörlüğü yenebilir.' Van'da temel atma konuşmasında açıkça söylediği gibi, «faşizme karşı mücadele seçimler yoluyla olur» diyor. Ve arkasından ekliyor: «Eğer bu seçimlere geniş biçimde katılıp beni desteklemezseniz, faşizm tekrar iktidara gelir.» Hakim sınıfların bu iğrenç demogogu, böylece halkı MHP ve «MC» ile tehdit edip, seçim ve parlamento oyununa bir kez daha bağlamaya çalışıyor.

Bazı yurtseverler de, işte CHP'nin bu oyununa kapılıp diyorlar ki: «Evet, CHP de iş olmadığını gördük. Ama her şeye rağmen, seçimleri boykot edersek, bu CHP'yi güçsüzleştirir; 'MC' partilerini, öncelikle de

MHP'yi güçlendirir.» Yani onlar CHP hükümetini hala faşizme karşı bir mevzi gibi görmektedir. CHP'yi 'MC' faşistlerine yeğlemektedirler. Bu boş bir hayaldir. CHP bizzat kendisi terör estirerek, sıkıyönetim ilan ederek, demokratik haklarımıza azgınca saldırarak, MC'den hiç bir farkı olmadığını ortaya koymadı mı?

Ama bu oyunların ne kadar nafîle olduğu gün gibi ortadadır. Ecevit bu lafları ederken, hem MSP hem de MHP, CHP ile ortak hükümet kurabileceklerini açıkladılar. MHP'nin öne sürdüğü tek şart, CHP'nin kendisine saldırmaktan vazgeçmesidir. Yani MHP diyor ki, bizim özümüz aynıdır, gel dalaşmayı bırakalım, «komünizm ve bölücülüğe karşı» (yani emekçi kitlelere ve ezilen Kürt ulusunun ulusal hareketine karşı) birleşip tepelerine balyoz gibi inelim!

Hükümet partisi ve tarafları böyle propaganda yaparken, hakim sınıfların ABD emperyalizminin uşağı olan kesimin en büyük sözcüsü Demirel'in AP'si ne diyor? O ise, CHP ağırlıklı hükümetin sinsi faşist icratının halk kitleleri üzerinde yarattığı tepkiyi kullanmak için, «köylü ağzı» ile ne diller döküyor! «Fakir fukaranın» tek sahibi (!), ABD emperyalizminin U-2 uçaklarına karşı tek tutarlı bağımsız savunucusu (!) ve küçük üreticinin, yoksul köylünün çıkarlarının tek takipçisi (!). İşte Demirel de, Türkiye'de muhalefette olan her faşist partinin oynadığı «geleneksel oyunu» oynuyor, yani tepeden tırnağa «demokrasi havarisi» kesiliveriyor! O da, değişik laflarla halkçılıkta ve yurtseverlikte mangalda kül bırakmıyor!

Kardeşler! Türkiye'de komprador burjuvalar ve toprak ağaları birçok kesimlere ayrılmıştır. Bu ayırım, onların göbekten bağlı oldukları ve komisyonculuğunu yaptıkları emperyalist devletlere göre oluşmaktadır. Bunlardan en büyük iki kesim, başta Batı Alman-

ya olmak üzere Batı Avrupalı emperyalist devletlerin uşakları olan kesim (bunların siyasi sözcüsü CHP'dir, Aydınlık-TİKP çetesi de onları desteklemektedir) ile ABD emperyalizminin uşağı olan kesimler (bunların siyasi sözcüsü ise AP, MHP, MSP, CGP, DP ve MP'dir). Bugün bu iki büyük kesim, birbirleriyle kıyasıya bir post kavgasına tutuşmuşlardır. Ortalığı kaplayan toz-duman, bunlar arasında had safhaya varan sömürüden ve talandan en büyük payı alma mücadelesinin ürünüdür. Hakim sınıf klikleri arasındaki bu çatışma, bizi aldatmasın.

Tabii ki onlar bu çıkar dalışmalarında emekçi halk kitlesini kendi çirkin emellerine alet etmeye çalışmışlar ve çalışmaktadırlar. Bugüne kadar da bunda başarılı oldular. Halkımızın muhalefetini bir birisi peşine taktı, bir diğeri. Bunun başarabilmek için de halkın taleplerini savunur göründüler; hatta 1923, 1950 ve 1960'da olduğu gibi, diğer kliği altettikleri zaman, halkın bazı taleplerini yasalaştırmak zorunda da kaldılar.

İşte, 56 yıllık Cumhuriyet tarihine bakıp ders çıkaralım ve bugünkü aşamada ne Ecevit CHP'sinin sahte «halkçı»lığına ve «reformcu»luğuna kanalım; ne de Demirellerin, Türkeşlerin «fakir, fukara savunucu»luğuna ve «milliyetçi»liğine aldanalım! Ve ne de bu parazitlerin «seçim herşeyi çözer; parlamento her derde devadır» şeklindeki uyutmacalarına gelelim!

**«Sosyalist» Maskeli Karşı-Devrimciler,
Halkımızın «Seçim Ninnisi» ile Uyutulması
İçin Vargüçleriyle Çalışıyor!**

Hakim sınıfların sözünü ettiğimiz bu iki büyük kliği, açıkça komünizme ve devrimciliğe karşı olduklarını söylerler. Bu nedenle, halkın ancak bir kısmını

(şu an için çoğunluğu oluşturan fakat her geçen gün azalan bir kısmını) seçim ninnisi ile uyutabilmektedirler. Bu düzene dış bileyen, Batılı emperyalistlerin ve onların uşaklarının gerçek yüzünü gören halkın ileri kesiminin aldatılabilmesi için yeni bir demagoji gerekmektedir. Öyle bir sahtekârlık olmalı ki, maskesi düşmüş faşist kliklere kin duyan halk kesimlerini devrimci sözlerle peşine taksın, fakat döndürüp dolaştırıp yine bu düzenin sınırları içine hapsedsin!

İşte bu görevi, yüzüne «sosyalist», «komünist», «devrimci», vs. maskeleri takmış olan bir kısım hakim sınıf uşakları yerine getiriyor. Bunlar Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının temsilcileri (sahte-Türkiye «Komünist» Partisi-T«K»P, TİP ve TSİP) ile, modern-revizyonist Aydınlık-TİKP çetesidir.

Bunlar nutuklarında, gazetelerinde «işçi sınıfının tek temsilcileri» olduklarını söylerler; lafta, «en tutarlı ve kararlı devrimciler»dir.

Fakat bunların hakim sınıfların partileri oldukları, takip ettikleri, uyguladıkları politikalarına tahlil edici bir gözle bakıldığında açıkça görülecektir. Burada bu «sosyalist» vs. maskeli karşı-devrimcilerin tüm politikalarını ele alamayacağız. Sadece konumuz olan, seçimler ve parlamento konusunda takındıkları halk-düşmanı yüzlerini sergileyeceğiz.

İlk önce, Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının seçimler konusunda çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını nasıl aldattıklarını ortaya koyalım. Bunlar, ajanlığını yaptıkları Rus sosyal emperyalizminin «barışçıl geçiş» denilen karşı-devrimci teorisinin ülkemizde şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Kruşçev döneginin (*) ortaya attığı bu «barışçıl geçiş» safsatası nedir?

(*) Kruşçev, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geri geti-

Kruşçev'e göre, dünyada atom savaşı tehlikesi son derece artmıştır. Böyle bir savaş da iki en büyük devlet olan ABD ile SSCB arasında kopacaktır. İnsanlığın sonunu getirecek böyle bir savaş kışkırtacağı için artık dünyada ezilen ve sömürülen halklar ve işçi sınıfı, şiddet yoluyla devrim yapmaya kalkışmamalıdır (!). Hem üstelik, ABD ve SSCB eşit güçte oldukları için, «sunî bir denge» ortaya çıkmıştır, yani kapitalistler barışçıl yolla iktidarı ele geçiren işçi sınıfına veya onun önderliğindeki halklara karşı, SSCB ile çatışmak için şiddet kullanmayı göze alamazlar; gönül rızasıyla mülklerini ve iktidarlarını proletaryaya teslim ederler (!).

Kruşçev'in «barışçıl geçiş» teorisi, aslında dünya da devrimleri önleme teorisiydi. Hiç bütün ilerici niteliğini kaybetmiş, kokuşmuş ve toplumun sırtında sülük gibi semiren bir sınıf haline dönüşmüş olan emperyalist burjuvazi, varlığını ortadan kaldıracak bir sınıfa iktidarı gönül rızasıyla teslim eder mi? Tam tersine. Ölümüne bir adım daha yaklaştıkça daha da azgınlaşır, canavarlaşır. Aynı şekilde, emperyalizme

rilmesine önderlik eden bir karşı-devrimcidir. SB, 1956'da Kruşçev iktidarı ele geçirinceye kadar proletaryanın iktidarda olduğu, yani sovyet demokrasisinin hüküm sürdüğü bir ülkeydi. Stalin öldükten sonra, devlet ve Komünist Partisi içinde türemiş olan bürokrat burjuvalar, temsilcileri olan Kruşçev eliyle proletarya diktatörlüğünü yıktılar; yerine kendi sosyal-faşist iktidarlarını kurdular. Bunlara «sosyal-faşist» diyoruz; çünkü bunlar sosyalizm maskeli faşistlerdir ve SB'nde işçilerin ve tüm emekçilerin üzerinde faşist bir diktatörlük uygulamakta, azgın bir sömürü yürütmektedirler. Yine bugünkü SSCB'ye «sosyal-emperyalist» diyoruz; çünkü, tıpkı Batıdaki tekelci kapitalist ülkeler gibi, bunlar da yarı-sömürge edinme yarışına katıldılar ve bizim gibi ülkelerin halklarını boyunduruk altına alıyorlar, doğal zenginliklerini talan edip sömürüyorlar.

göbekten bağlı komprador burjuvalar ve toprak ağaları da iktidarlarını bir ölüm-kalım savaşı vermedikçe terketmezler. İşte Faşist Şah'ın İran'da devrilmeden önce katlettiği onbinlerce yurtsever ve devrimci; işte Nikaragu'da, ABD uşağı Faşist Somoza'nın katlettiği onbinler, yakıp yıktığı şehirler. İran ve Nikaragua sadece son örneklerdir. Emperyalistler ve uşakları devrildikten sonra da iktidarı geri almak için, eskisinden daha azgınca saldırırlar. Bu gerçek, ilk proletarya diktatörlüğü kurulur kurulmaz ispatlandı. Lenin'in önderliğindeki SB, tam dört yıl uluslararası sermayeden mali ve askeri destek gören devrik kapitalistlere ve toprak beylerine karşı savaşmak zorunda kaldı. Vietnam'da kuzey kurtarıldığı zaman bizzat ABD haydutu 10 yıl Kuzey Vietnamı binlerce ton bomba yağdırdı. «Barışçıl geçiş» teorisi ham hayaline kapılan Alende, Şili'de, seçimle geldiği hükümette tutunamadı: CİA tarafından planlanan bir askeri darbe ile alaşağı edildi.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağının tarihi bize açıkça gösteriyor ki, proletaryanın veya devrimci yanı olan herhangi bir halk hareketinin iktidarı barışçıl yolla ele geçirmesi ve elinde tutması imkânsızdır. Çöküş içinde olan emperyalizm, her devrimci, demokrat hareketi, özellikle de proletarya önderliğindeki her hareketi, en acımasız şekilde bastırmakta, veya uşaklarına bastırtmaktadır. Bugün toplumların ilerlemesi, devrimci şiddet kullanılmaksızın mümkün değildir.

İşte, ülkemizdeki sosyal-faşistler de (yani Rus sosyal emperyalizminin yeminli uşakları) «barışçıl geçiş»in tek kurtuluş yolu olduğunu ileri sürerek, devrimci mücadeleyi boğmak ve komprador parton-ağa düzenini devam ettirmek istiyorlar (fakat bir yan-

dan da bir askeri darbe ihtimaline el altından hazırlanıyorlar.) Onların söyledikleri ile diğer hakim sınıf partilerinin dediklerinin özünde hiçbir fark yoktur. Hepsi, 'ne yapılacaksa seçimler yoluyla ve parlamento içinde yapılmalıdır' demektir. Hepsi, 'Türkiye'de (burjuva) demokrasi (si) mevcuttur, o halde sınıfların mücadelesi demokrasi sınırları içinde olmalıdır' demektir. Kardeşler, daha önce emekçi halkın çıkarının tam da bu sözde «demokrasi»yi yerle bir etmek olduğunu ortaya koyduk, çünkü bu «demokrasi» kompradör patronlara ve ağalara demokrasi, bize ise zulüm demektir.

Ama bu işçi sınıfının temsilcileri olduğunu (!) söyleyen sahte devrimciler «demokrasi sınırları» içinde kalacaklarını söylüyorlar. «Sosyalizm» maskesi ile kandırdıkları emekçileri seçimlerin tek kurtuluş yolu olduğu fikriyle eğitiyorlar. Faşist yöntemlerle ele geçirdikleri sendikaların, derneklerin tabanındaki emekçiler adına, faşist diktatörlüğün kanunlarına saygılı olacaklarını ilan ediyorlar.

Rus sosyal emperyalizminin bu uşakları, 1977 seçimlerinde CHP'yi desteklediler. Halkımızı CHP'ye oy vermeye çağırdılar. Onlar, CHP hükümetini, devlet bürokrasisi içinde güçlenmek, belki de legalleşme imkânını elde etmek ümidiyle desteklediler. CHP'yi reformcu, demokrat ve anti-faşist olarak gösterdiler. Bu sosyal faşistler, etkileri altındaki emekçileri alçakca aldattılar ve CHP'nin arabasına koştular. Böylece kompradör patron ağa düzeninin, netice itibarıyla kendi sınıf çıkarlarını koruyan bu düzenin, çatlaklarını var güçleriyle tıkamaya çalıştılar.

CHP'nin faşist özü, icraatı ile halk yığınlarının gözünde ortaya çıkmaya başlayınca, bu karşı devrimci çeteler taktik değiştirdiler. Tabanlarından tecrit ol-

mamak için CHP'yi eleştirir görünmeye başladılar. CHP kendi siyasi tekelini genişletmeye ve bu yüzden sosyal faşistlerin elindeki mevzilere el atmaya başlayınca, bu sahte «işçi sınıfı kahramanları»ımızın eleştirileri (!) sertleşti; giderek dalaşmaya döndü. 'CHP'nin gericiliğe teslim olduğu' türküsünü söylemeye başladılar. Ve nihayet CHP sıkıyönetimi bastırdığında, «sıkıyönetime karşı savaş» çıgıkları atmaya koyuldular.

Bugün Rus sosyal emperyalizminin uşağı karşı -devrimcilerin CHP kesimiyle çıkar dalaşmaları ön plana çıkmış vaziyettedir. Bu yüzden de 14 Ekim'deki seçimlerde «sosyalizmin bağımsız güç»lerini harekete geçireceklerini yani seçime kendi adayları ile katılacaklarını açıklıyorlar. Hem ABD emperyalizminin, hem de Batı Avrupalı emperyalistlerin uşaklarının zulüm ve sömürsünden bıkmış olan ilerici halk kesimlerini kendilerine oy vermeye çağırıyorlar.

Bunların seçimlerde senatör ya da milletvekili çıkaramayacakları açıktır. Bunu kendileri de biliyor. Fakat seçime katılarak, «bir iktidar alternatifi» pozunda ortaya atılarak, halkın hakim sınıf partilerinden ve giderek seçimlerden soğumasını engellemeye çalışıyorlar. Devrimcileşen emekçi kitleleri, faşizmin maskesi «parlamentarizmin» batağına geri çekip boğmak için var güçleriyle çabalyorlar. Öyleki, etkinlik kazandıkları TRT'de, seçimlerin erdemi üzerine program üzerine program koyuyorlar. Hakim sınıfların tarafsız (!) borazanı TRT, diğer hakim sınıf kliklerinin elindeyken bile, kulağa bu kadar hoş gelen seçim ninnileri söyleyemiyordu!

Rus sosyal emperyalizmini «dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının baş düşmanı» ilan eden ve ona karşı, faşist İran Şahından CHP'ye kadar herkezi bir-

leştirmeye azmetmiş olan Aydınlık-TİKP karşı-devrimcileri de daha ince metodlarla, daha sinsî yollarla emekçi kitlelerin devrimci uyanışını engellemeye çalışmaktadır. Yüzüne «Marksizm-Leninizm» maskesi takan Doğu Perinçek ve şurakası, bugün Batı Almanca hakim sınıf kliğinin çıkarlarına hizmet etmektedir. CHP'yi öğerek göklere çıkartan TİKP, bu işte öylesine ileri gidiyor ki, sıkıyönetimi bile, CHP uyguluyor diye, 'devrimci bir araç' olarak halka yutturmaya kalkıyor. Faşist diktatörlük devrimcilere ve yurtseverlere saldırdıkça alkış tutuyor; adı «Aydınlık» kendisi ise kapkaranlık gazetelerinde devrimcilerin isimlerini ihbar ederek hakim sınıf ajanlığını en iyi biçimde yerine getirmeye çalışıyor.

İşte bu karşı-devrimciler, 5 Haziran seçimlerinde şatafatlı laflar söyleyip, CHP'ye «devrimci-demokrat talepler» öne sürüp, bir sürü şaklabanlık yaptıktan sonra CHP'yi desteklemişlerdi. 1977 Aralık ayındaki yerel seçimlerde ise hiçbir kıvırtmaya gerek görmeden desteklediler. Önümüzdeki seçimlerde de destekleyecekler. Bunlar salt CHP'yi desteklemekle kalmıyor, komprador patron-ağa düzeninin düşmeye yüz tutan parlamento maskesini de geri asmaya çalışıyorlar. Onların bu çabası, onlar daha henüz revizyonist bir orta burjuva hareketi iken başlamıştı. Onların hikayesi, 1970'lerin başına kadar uzanır.

1970 başlarında Doğu Perinçek ve şurakası, faşizmi, parlamentonun ve seçimin yok edildiği bir yönetim biçimi olarak tanımlıyorlardı. Ve, parlamento maskesini gördükleri için, onun ardındaki faşist diktatörlüğün iğrenç yüzünü görmemezlikten geliyorlardı. O dönemde devrimcilerin kafasını, parlamentonun muhafazası için mücadele şiarıyla bulandırıyor, tek faşist güç olarak gördükleri ABD'ci kesimin «parla-

mento»yu feshedeceği (!) korkusuyla, 12 Mart darbesini «yurtsever subayların reformcu bir girişimi» olarak değerlendiriyor, alkış tutuyorlardı. Onların o dönemdeki tüm politikası burjuva bir politikaydı ve her reformist hareket gibi, komprador patron-ağa sınıflarının parlamento maskeli faşist diktatörlüklerinin koltuk değneği olmaktan öteye gitmiyordu.

Onların bu Marksizm-Leninizm maskeli, fakat teslimiyetçi ve hakim sınıf kuyrukçusu siyasetlerini, komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA yerle bir etti. Takip ettikleri yolun Marksizm-Leninizm ile en ufak bir ilgisi olmadığını bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Onları birer milli burjuva siyaset adamları olarak mahkûm etti. Onlar şimdi; yurtsever-demokrat, yani reformcu milli burjuva olan mevzilerini terkettiler; eskiden koltuk değneği olmak derekesine düşükleri karşı devrimin şimdi, bilinçli ve en keskin savunucularından biri haline geldiler. Fakat karşı-devrimci Aydınlık-TİKP çetesinin yola çıkış noktası olan eski reformculuğu (yani PDA revizyonizmi), bugün kılık değiştirerek başka devrimci grupların ağzından konuşuyor. PDA'nın teslimiyetçi, kurtuluşu hakim sınıflardan bekleyen anlayışı, değişik adlar ve yeni cилalar altında tekrar piyasaya sürölüyor; devrimci bilince yönelen emekçi kitlelerinin yolu karartılıyor. Bu yüzden konunun üzerinde uzunca durmak zorunda kalacağız.

Seçimler Üzerine Koparılan Reformizmin Fırtınaları!

Reformizm, ülkemizde orta burjuvazinin düşünce sisteminin temelini oluşturmaktadır. Ülkemizde reformculuk en kaba tanımıyla burjuva demokratik bir düzen isteğidir; Komprador patron-ağa düzeninin fa-

şist ve feodal yanlarına korkak ve titrek bir karşı çıkışın ifadesidir. Korkak ve titrek bir karşı çıkıştır, çünkü feodal-faşist düzenin devrimci şiddet yoluyla yıkılmasından ödö kopar (çünkü bu devrimci şiddet burjuva demokrasisinin sınırlarına hapsedilemeyecek, proletaryanın önderliğı güçlenerek, sosyalizme doğru ilerleyişin bir hazırlık aşaması olan halk demokrasisine doğru gelişebilecektir.) Bu nedenle de düzenin aksayan yanlarını bizzat bu sistemin sınırları içinde kalan reformlarla düzeltmeyi umar. Reformizmin sonuçta komprador patron-ağa düzenine koltuk değneğı hizmeti görmesinin nedeni budur; kitlelerin devrime yönelişini engellediğı için karşı-devrime payanda olur.

Reformizm, orta burjuvazinin siyaseti olmakla birlikte, ölkemizde küçük burjuva sınıfını temsil eden siyasi akımları da derinden etkilemektedir. Küçük burjuva devrimcileri ne kadar siyasetlerini «Marksizm-Leninizm» ve «proleter-devrimci»lik ile cilalarsa cilasınlar, reformculuk sinsi sinsi hem teorilerinde hem pratiklerinde sınırdır. 1970 sonralarında bu gerçek, somut ifadesini 1970 PDA reformculuğunun, küçük burjuva akımları olan HK, HB, HY ve bunların bölünmesiyle doğan bir sürü gurupçuğun 1974 sonrası politikalarının temelini, özünü, teşkil etmesidir. Kardeşler, şimdi bu gerçeğı, somut konumuz olan seçimler ve parlamento meselesiyle ilgili olarak sergileyeceğiz.

1977'de yapılan genel seçim öncesindeki duruma bir bakalım. O dönemde, PDA revizyonizmi varlığını Halkın Sesi-Aydınlık yayınlarıyla sürdürüyor; her geçen gün karşı devrim cephesine bir adım daha yaklaşıyordu. HB, HK ve HY ise, en parlak günlerini yaşıyorlar; üçlü bir blok halinde devrimin çetrefil bütün sorunlarını çözeceklerini ilan ediyor; HS-Aydınlık

«oportünizmine» karşı «ölümcül» bir mücadele veriyorlardı (!). Veriyorlardı ama, bu mücadele «küfürler»le sınırlıydı; çünkü aslında PDA revizyonizminin derin etkisi altında idiler ve smut siyasetleri bunu apaçık ortaya koyuyordu.

Seçimler konusunda PDA'nın görüşlerine, 'kraldan daha kralcı' bir şekilde sahip çıkmaktaydılar. Bunların görüşlerinin özü HS ve Aydınlık dergilerinden ödünç alınmış ve biçimsel değişikliğe uğratılmış tezlerdi. Şimdi bunu, HS-Aydınlık reformculuğunu sergileyip, HK, HB ve HY'nin dedikleriyle karşılaştırarak ortaya koyalım:

Reformist Anlayış, Faşist Diktatörlüğün Parlamento Maskesine Destek Oluyor!

Daha önce, parlamentoyu nasıl değerlendirdiğini anlattığımız PDA revizyonizmi, hem 1975 hem de 1977 seçimlerinde tutarlı «parlamento» destekçiliğini şöyle ortaya koyuyordu:

«Bugün faşistlerin, seçimleri ve parlamentoyu ortadan kaldırma imkanı ve gücü... demokratik halk iktidarının kurulması imkanından çok daha kuvvetlidir.» (HS-S. 26)

«Biz bugün seçimlerde genel bir boykot çağrısını, devrim yolunu güçlendirecek bir tutum olarak görmüyoruz. **Bugün boykot, MC faşizminin ekmeğine yağ sürecektir.** Diğer taraftan boykot, **reform** yoluna bağlanan umutların boş olduğunu da gözler önüne sermeyecektir. Bu sebeple biz, bu sayımızda **halkın oy verebileceği basit bir program** ilan ediyoruz». (abç)

«Seçim bildirilerinde ve açıklamalarında bu temel noktaları (yani, ilan ettikleri «basit programı» - b.n.) savunacak parti ve adayları destekleyeceğiz».

«TBP veya CHP yukarıdaki noktaları savunur ve seçim bildirilerine koyarsa, bundan kazançlı çıkacak olan halk olacaktır. Ve biz böyle durumu sevinçle karşılarız. Çünkü halkımızın bugünkü temel ihtiyaçları daha geniş kitlelere yayılmış ve güçlenmiş olacaktır» (H.S. 23-24)

«Önümüzdeki seçimlerde proletaryanın taktiği ne olmalıdır? Seçimleri boykot etmenin bugünkü şartlarda en çok MC faşistlerinin ve revizyonistlerin işine yarıyacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Ancak, elbette bu durum proletaryayı halkın ve ülkenin menfaatlerine uygun düşmeyen bir programa oy verme çağrısı yapmak zorunda da bırakamaz. Bugün işçi ve köylülerin kurtuluşunu savunan bir parti seçimlere girmediğine göre mevcut partilerden herhangi biri desteklenebilir mi? Emekçi halkın seçimlerde oy verebileceği program ne olmalıdır? Seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte cevabı beklenen soruların bunlar olduğu anlaşılmaktadır...»

«CHP, halkın bu en temel ve en acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu taktirde bütün halkı kendisine oy vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz. Bu taleplerin CHP tarafından benimsenmesi şüphesiz ki halkın yararına olacaktır. CHP bu taleplere sırtını çevirdiği takdirde ise kitleler kimden ne bekleyebileceğini bir kere daha öğreneceklerdir.» (HSö 103)

Okuyucuyu sıkma pahasına yaptığımız bu uzun alıntılar, Türkiye devrimcileri için birer ibret belgesidir. Aynı zamanda da büyük bir uyarı değeri taşıyor. Bu alıntılar, burjuva mevzilerine her geçen gün daha iyice yerleşenlerin, nereye gideceklerini gösteren, uyarıcı alıntılardır. Bugün, geçmişin PDA'sının ayak izlerinden yürüyenlerin durup düşünmeleri ve ders çıkartmaları gereken belgelerdir.

PDA, TİKP program taslağına koyduğu ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın gerçek yüzünü ortaya serdiği «faşizmin parlamentoya bağdaşmayacağı» anlayışını hem 1975 hem de 1977'de tekrar tutarlı bir şekilde savunuyordu. (*)

(*) Tekrar savunuyordu diyoruz; çünkü PDA, İ. Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist eleştirileri ve sosyal pratiğin acımasız tokatları karşısında, 1973'te seçimler ve parlamento konusunda «sol» maskesi taktı ve 73 seçimlerinin «boykot edilmesini» önerdi. Aydınlik'ın 55. sayısında, Marksist-Leninist partinin birçok tezini bir bezirgan anlayışıyla kopya ederek yayınladıkları bir yazıyla, «halkın seçimleri boykot etmesi ge-

Şu dediklerine bakın, parlamentoyu boykot faşistlerin işine yararmış, çünkü onlar parlamentoyu kaldırmak istiyorlarmış! «MC faşizmine» karşı, parlamento ve «reformist TBP, CHP»sinin hükümet olması savunulmalıymış!

İşte reformcu burjuvazinin, binbir «devrimci» demogojiyle hakim sınıflara koltuk değneği oluşu!

İşte, reformculuğun, bir çıkar yol gösterilmesini bekleyen milyonlarca ezilen ve sömürüleni, bu düzenin sınırları içine hapsetme çabaları!

Küçük burjuva siyasi akımları da orta burjuva siyaseti PDA'nın seçim anlayışlarından önemli ölçüde etkilendiler. Reformizm borazanına başka başka tonlarda, onlarda aynı zevkle üflediler.

rektiğini» yazdılar:

«Hiçbir iktidar yalnız şiddet ve zorbalıkla ayakta duramaz. Bu, azgın zorbalığı temsil eden faşist iktidarlarda içinde geçerlidir. Onlar da terör yanında geniş yığınları ideolojik hakimiyetleri altında tutarak, hertürlü yalan, dolan ve sahtekarlığa başvurarak kendi lehlerine bir kamuoyu yaratmaya ve otoritelerini belli ölçülerde buna dayandırmaya mecburdurlar...

«Seçimlerin faşizmi meşrulaştırması ve parlamenter hayalleri yayması meselenin esas yönüdür... Parlamento ve seçimler, faşizmi meşrulaştırmak yanında, reformcu akımın da büyük tekellerin kuyruğuna takılmasına ve düzenle uzlaşmasına hizmet ediyor. Bu suretle geniş yığınlar, parlamenter yoldan hürriyete kavuşmak hayalleri peşinde, faşizme boyun eğdiriliyor.

«Bugün devrimci proletarya için seçimlere katılmak diye bir mesele yoktur.

«... Bu sebeple seçimlere katılmayı ve parlamenter imkânlardan yararlanmayı tartışmak, havanda su dögmekten farksızdır. Olmayan bir imkânın nesini tartışıyoruz? Bazı aydınlar, masa başında seçim imkânlarının kullanılmasını konuşuyorlar. Seçim imkânlarını kim kullanacaktır? Bu imkân, tek Ali, Veli olarak mı kullanılacaktır? Proletarya için seçim

1977 Erken Seçimleri'nden önce ortaklaşa proletarya partisini kuracaklarını söyleyen ve seçimleri bunun için bir araç gören sağ oportünist HK, HB ve HY akımları, bir yandan dil ucuyla Marksizm-Leninizme dokunuyor, diğer yandan seçimlere katılmanın bahanelerini arıyorlardı. Mesela HK ve HB'nin ortak seçim açıklamasında şöyle deniyordu:

«İçinde bulunduğumuz dönem, sınıf mücadelesinin yatıştığı bir dönem değil tersine...

«İşte seçimler böyle bir dönemde, halkın mücadelesinin yükseldiği, faşistlerin ve sosyal faşistlerin halka saldırılarının arttığı, egemen sınıflar arasındaki çatışmaların büyüdüğü, emperyalist baskıların yoğunlaştığı bir dönemde, kısacası işbirlikçi kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının derinleştiği bir dönemde yapılmaktadır.» «İçinde bulunduğumuz dönem, sadece karşı-devrimci terörün yükseldiği bir dönem değil, aynı zamanda, ezilen halk yığınlarının kendiliğindenci de olsa, örgütsüz bir şekilde de olsa mücadeleye atıldıkları bir dönemdir.»

imkanlarını örgüt olarak kullanma meselesi olabilir. Bugün bu olanak yoktur. Bu imkanlar ancak tek tek şahıslar (aç. Aydın-lık) tarafından burjuvaziye iltihak ederek kullanılabilir.

«... Bu durumda devrimci proletaryanın taktiği ne olmalıdır? Bütün yukarda açıkladığımız sebeplerle, **boykot** (aç. Aydın-lık) olmalıdır. Seçimlerin esas (aç. Aydın-lık) anlamı, faşist diktatörlüğü meşrulaştırmak ve parlamenter hayaller yaymak olduğuna göre, **demokrasi isteyen halk seçimleri boykot etmelidir.**» (abç) (Aydın-lık S. 55, sf. 22-23)

PDA, aşırı sağcı ve teslimiyetçi özünü, bu keskin «sol» görünüm altında da sürdürdü. «Bazı aydınlar, masa başında seçim imkanlarının kullanılmasını konuşuyor» diye ahkam keserken, PDA şefleri de masa başında «halkın seçimleri boykot etmesini» konuşmaktan öteye gidemiyorlardı. Seçimleri kullanmamayı, inkarcılık şeklinde ele alıp, boykotun bir devrimci taktik olarak yararlarını tahlil etmiyor ve getirdiği görevlerden söz bile etmiyorlardı. Sadece, «demokrasi isteyen halk seçimleri boykot etmelidir» diyerek, kendiliğindencilik ve kuyrukçuluğun, sol-sekter bir görünüm altında teorisini yapıyorlardı.

«Sol» görünümlü Dev Yol ise benzer bir şekilde şöyle diyordu:

«Bugünkü siyasal durum, oligarşinin iç çelişkileri, çeşitli burjuva partileri arasındaki ilişki ve çelişkilerin kazandığı somut durum, egemen sınıfların karşı karşıya bulunduğu bir sıra ekonomik ve siyasal sorunun çözümüne olanak tanımıyor...

«Erken seçim, burjuvazinin çıkmazlarına çare olabilecektir mi? Bu soruyu hemen, hayır diye cevaplıyoruz... (DY-1, Başyazı)

Bu alıntılar, objektif durumun tesbitini yapıyor. Bu tesbitlere göre, hakim sınıflar artık eskisi gibi yönetemez durumda; yönetilenler ise eskisi gibi yönetilmeye razı olmuyorlar. Ezilen halk yığınları kendiliğinden ve örgütsüz olarak mücadeleye atılıyorlar. HK, bu durum tesbitiyle de yetinmeyip, ülkenin gerçekleri hakkında şunları da söylüyor:

«Burjuva demokrasisinin tamamlanmadığı (abç) başka bir deyişle, siyasal demokrasinin olmadığı bir rejim altında, burjuva anlamda dahi, özgür seçme ve seçilme hakkının bulundundan bahsedilemez. Nitekim Türkiye'de de bu burjuva haktan yararlanma imkanının tanındığı sınıflar, emperyalizme dolaysız bağlar içinde bulunan burjuvazi, toprak ağaları ve onlarla uzlaşmalar içersinde olan ve emperyalizmle dolaylı bağları bulunan orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst kesimlerinin reformist siyasal hareketleridir.»...

«Bu parlamento, faşizmin maskesi ve gerici parlamento olma özelliğini korumaktadır» (abç) (HK, s. 58)

1973 Ekiminde yukarda alıntılardaki sözleri söyleyenler, hiçbir özeleştirici (!) yapmadan, 1975 de CHP'yi destekleme çağrısı yaptılar. 1973'te de, 12 Martı alkışlamalarının ve Nihat Erim'i reformcu ve parlamento savunucusu görerek ona (1975'te yaptıkları, gibi) «halkın temel taleplerini» sıralamalarının özeleştirisini de yapmamışlardı.

Bu belkemiksiz burjuvalar, işte bu yollardan geçerek bugünün, kompradorların ve ağaların savunucusu TİKP'i haline geldiler!

Ve bütün bunları söyledikten sonra, oportünistler hangi sonucu çıkarıyor? Bir de bunu dinleyelim:

«Bugün karşı-devrimci terör, yığınların mücadelesini geliştirmekte, yığınların mücadele azmini bilemektedir. Ama, bugün, devrimci «terör»ün karşı-devrimci terörü **altedebileceğini** (abç) söylemek için zaman henüz erkendir.»

«Çünkü mevcut ekonomik ve siyasi buhran devrimci dalgayı bir devrim durumuna **dönüştürebilecek bir düzeyde olmadığı** (abç) gibi, yığınların örgütlenme ve bilinç düzeyi de yeterli değildir.» (HK-52, başyazı)

«Sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar ve kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği, boykot taktiğini **öncelikle** (abç) geçersiz kılmaktadır» (HK-HB Ortak Açıklaması, HK-52)

«Proleter devrimcilerin halkın mücadelesine henüz öncülük edemedikleri **ve halkın doğrudan iktidarı almak için mücadeleye atılacağı devrimci durumun olmadığı**, aksine kitlelerin seçime ilgi duydukları, reformizmin etkili olduğu bir dönemde seçimleri boykot etmek hatalıdır.» (HY-9, Başyazı)

«Seçimlerde CHP ve TİP gibi ilerici Demokratik görünümdeki partilerin desteklenmesi tavrı devrimciler açısından söz konusu **olamaz** (aç-DY)... «Ne var ki, CHP'nin desteklenmemesi ve onun burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politika genel olarak **CHP'ye oy verilmemesi çağrısı yapılması** (aç-DY) şeklinde anlaşılmalıdır. Devrimciler CHP'ye oy verdirmemek için özel bir gayret sarfetmeyecek, esas olarak, AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tecrit etmeye çalışacak, bu arada CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusundaki görüşlerimizi açıklayacaktır». (DY-1; Başyazı)

Daha sonra, küçük burjuva siyasetlerin seçimlere katılmak, bunu yapamadıkları zaman CHP'yi desteklemek için uydurdukları bahaneler üzerinde duracağız. Burada üzerinde durulması gereken nokta; bütün bu siyasetlerin, 'devrimi hemen yapmamıza imkân yok, o halde seçimlere katılmalıyız' mantığıyla hareket edip, «parlamenter» maskeli faşizmi meşrulaştırmalarıdır. Halk kitlelerine ve kendine güvensizliğin mantığı olan bu mantık, bazılarında şöyle, bazı-

larında böyle yansımaktadır. PDA, «bugünkü şartlarda» diye başlayıp CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesini öneriyordu; DY, 'işçi sınıfının bağımsız siyasi partisinin yok olduğu şartlarda' diye başlayıp, utan-
gaç bir tavrıyla 'CHP'ye oy verilmesini engellememe' çağrısını yapıyordu; üçlü-blok ise, 'devrimin başarılamayacağı bu şartlarda' deyip, sadece üç ilde kendi adaylarını göstererek (diğer 64 il için ne dediklerini açıkça koymadılar, fakat oralarda, CHP içine aday sokma veya CHP listelerinde ilerici gördüklerini destekleme tavrına girmişlerdir) bütün Türkiye halkını oy kullanmaya çağırıyordu.

Pratik öncesinde atılan hamasi nutuklar, teslimiyetçiliğin ve uzlaşmacılığın üzerine çekilen Marksizm-Leninizm cilaları bir kenara bırakıldığında, utanılacak gerçek sırtıtmaktadır. Küçük burjuva siyasetleri, PDA revizyonizminin reformculuğunu, hakim sınıf kuyrukculuğunu, «parlamentarizmini» kitleler içinde yaymak için canla başla çalışmışlardır. Sonuç hepsi açısından aynı olmuştur: Tüm Türkiye sathında devrimcileri, uyanan emekçi kitleleri, genel olarak faşizmin «seçimler» oyununa bir kez daha alet etmişler, özel olarak da CHP sahte «reformcu»luğunun bendinde boğulmuşlardır. Yani, hakim sınıfların faşist diktatörlüğünün «ekmeğine yağ sürmüş» onları sevin-dirmişlerdir!

Şimdi, halka ve kendine güvenmeyen küçük burjuvazinin, hakim sınıfların «seçim» demogojisiyle uzlaşmak için öne sürdükleri bahanelerin kofluğunu görelim.

**Oportünist «Seçimlere Katılma»
Politikasıyla Yayılmaya Çalışılan
Toplu Ayaklanma Hayalleri**

Bütün oportünist teşkilatlar, uzlaşmacılıklarını ve

teslimiyetçiliklerini halklı çıkartmak için, Stalin'in «Leninizmin üçüncü taktiksel ilkesi» dediği, Lenin'in şu sözlerine sarılıyorlar:

«Sadece öncüyle savaş kazanılamaz. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü ya doğrudan destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek düşmanı desteklemeleri olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Ve gerçekten bütün sınıfın, sermaye tarafından ezilenlerin ve emekçilerin gerçekten geniş yığınlarının böyle bir tutumu benimsiyebilmeleri için sadece propaganda ve ajitasyon yetmez. **Bunun için yığınların kendi öz siyasal deneyimleri gereklidir.** Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir...» (abç) (Sol Komünizm... sf. 99-100)

İşte oportünistlerin sahtekârca sığındığı sihirli söz: «Yığınların kendi öz siyasal deneyimleri gereklidir.»

Büyük usta Lenin, bu temel şartı, devrimin gerçekleştirileceği an için ortaya koymuştur. Ve, karşı-devrimin ve devrimin bütün güçlerini savaş alanına sürdükleri, kesin ve tayin edici meydan savaşının verildiği toplu ayaklanma anı için öne sürmüştür. Bu tayin edici ana kadar proletarya partisinin görevi kısmi çatışmalarla, uzun ve sabırlı mücadelelerle, geçici uzlaşma ve ricat taktikleriyle «bütün sınıfı» ve «geniş yığınları» son muharebeye hazırlamaktır. Kitleleri, kendi siyasal tecrübelerini kazanabilecekleri kısmi ve barışçıl mücadelelere sürmek, onları bu mücadeleler içinde eğitmektir. Kapitalist ülkelerde kitlelerin parlamenter demokrasinin alternatifi olarak sovyet iktidarını, henüz kendi siyasal tecrübeleriyle kavrayamadıkları bir durumda, parlamentonun kitlelere ulaşmak için bir araç olarak kullanılması, işte bu hazırlık görevlerinin bir parçasıdır.

Lenin, bu satırları yazarken, sömürge ve yarı-sö-

mürgelerde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin izlediği ve izlemesi gereken yol hakkında, kendisinin de çeşitli yerlerde belirttiği gibi yeterli tarihsel verilere sahip değildi. Çünkü «doğu»da uyanış yeni başlamıştı.

Dolayısıyla Lenin yoldaş genel doğruyu —yani devrimin kitlelerin eseri olacağı ve iktidarı kendi ellerine almalarının zorunluluğunu kavramayan yığınların öncüyü takip etmeyeceklerini— somut bir tarihi durumun çerçevesi içinde özetleyerek veriyordu: Kapitalist ülkelerde devrimin zaferi için tek mümkün yol olan toplu ayaklanmanın zorunlu ön şartı olarak, «bütün sınıfın» ve «geniş emekçi yığınlarının», «kendi öz siyasi deneyimleri» ile iktidarı ele almanın zorunluluğunu ve buna önderlik edebilecek tek gücün proletaryanın öncü müfrezesi olduğunu kavramış olmaları. Bu önşart gerçekleşmemişse, toplu ayaklanma için öncü müfrezeyi savaşa sokmak cinayettir.

Toplu ayaklanmanın esas strateji olduğu bir devrim mücadelesinde, ne kadar gerici olursa olsun, parlamento ve seçimler gibi bir legal aracın kullanılmasını reddetmek; onun alternatifi olan sovyet iktidarının kurulması için proletaryayı ve onun müttefiki olan sınıfları savaşılmaya çağırarak demektir; yani son muharebeye— toplu ayaklanmaya çağırarak demektir. İşte tam da bu nedenle Lenin şöyle demektedir:

«Burjuva parlamentosunu ve öteki gerici kurumları dağıtmaya gücünüz yetmediği (yani toplu ayaklanmayla iktidarı alamayacağınız - b.n.) sürece; bu kurumlarda çalışmak zorundasınız.» (Sol Komünizm.. sf. 57).

O halde, Lenin yoldaşın bu sözlerinden çıkartılması gereken genel Marksist-Leninist önerme nedir? Şudur: Her taktik aracın devrim stratejisine tabi olarak ele alınması, değerlendirilmesi gerektiridir. Bu genel önermeye uygun olarak, parlamento ve seçimler;

«Kitlelerin politik bilincini (aç-L) geliştirmeye, onları daha yüksek bir seviyeye yükseltmeye, örgütlemeye, (aç-L)... emeğin bütün sömürü ve baskıdan kurtularak tamamen özgürleştirilmesi mücadelesine yarayacağı için ve bunları gerçekleştirdiği ölçüde (abç) önemlidir.» (Kitle İçinde Parti Çalışması sf. 57)

Yani, komünistler parlamento ve seçimlere katılma ya da boykot etme taktiğini, bu taktiğin kitlelerin devrimin sorunları hakkındaki «politik bilincini» ne derecede geliştireceğine, kitlelerin devrimin stratejisine uygun olarak ne derece örgütleyeceğine göre değerlendirir; buna göre karar verirler. Eğer, parlamento ve seçimlere katılmak, «kitlelerin politik bilincini» (dikkat edin, ekonomik demokratik anlamda bir bilinç değil de politik bilinç — yani siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve bu ele geçirişin somut sorunları hakkındaki bilinç!) karartacaksa, onları devrim için «örgütlemeye» yaramayacaksa, devrimin stratejisine hizmet etmeyecekse, bu taktik kesinlikle reddedilmelidir!

İşte, meselenin özü de bu noktada yatmaktadır!

Bütün küçük burjuva devrimcileri, umutlarını «genel, toplu ayaklanma»ya bağlamakta, bütün politikalarını bu ham hayale tabi kılmaktadırlar!

Onların seçimler ve parlamento hakkındaki politikaları da bu stratejiye göre saptanmıştır!

Seçimler meselesini toplu ayaklanma stratejilerine tabi olarak ele aldıklarını açık yüreklilikle koyamamakla birlikte seçime katılmak için öne sürdükleri her gerekçe bunu ispatlamaktadır. Şu gerekçelere bir bakın:

— «bugün devrimci 'terör'ün karşı-devrimci terörü altedebileceğini söylemek için zaman henüz erkendir.»

— «devrimci dalga» «bir devrim durumuna dönüş»ebilecek «bir düzeyde» değildir.

— «yığınların örgütlenme ve bilinç düzeyi de yeterli değildir.» (HK, s. 52)

— «Parlamento», «kitlelerin nazarında siyasi bakımdan zamanını doldurmadığı için»...

— «kitleler, parlamento ve mevcut mahalli organların gereksizliğini, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devlet mekanizmasının yıkılması gerektiğini henüz kavramadığı için».. (HB, S. 19)

— «kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği» (HB, s. 6)

— «Proleter devrimcilerin halkın mücadelesine henüz öncülük edemedikleri...»

— «Halkın doğrudan iktidarı almak için mücadeleye atılacağı devrimci durum olmadığı».

— «aksine kitlelerin seçimlere ilgi duydukları bir dönem» (HY, s. 9)

Her üç siyasetin öne sürdüğü gerekçelerin de toplu ayaklanma ile ilgili olduğu apaçıktır. Yani, toplu ayaklanmaya yol açabilecek bir devrimci kriz; kitlelerin şiddet yoluyla faşist devlet mekanizmasını dağıtmak gerektiğini kavraması; kitlelerin ülke çapında örgütlenmiş olmaları. (HY, diğerlerinden fazla olarak öncünün de ülke çapında örgütlenmiş olması şartını açıkça getirerek daha acemi olduğunu ortaya koyuyor.)

Fakat, seçimlere katılma politikasını ileri sürdüklerinde her üç küçük burjuva siyaseti de Halk Savaşı stratejisini savunuyor görünmeye çalışmaktaydı. Sah-tekârca ve dil ucuyla «halk savaşı», «halkın silahlı güçlerinin ilerlettiği bir halk devrimi» gibi laflarla toplu ayaklanma stratejilerini tabanlarından gizlemeye çalışıyorlardı.

Marksist-Leninistler daha 1977 seçimlerinden önce ellerindeki sınırlı imkânlarla bu gerçeği ortaya koymuşlar, oportünizmin 'toplu ayaklanma' düşlerini, üstündeki 'halk savaşı' tozlarını silkeleyip açığa çıkartmışlardı.

Oportünistlerin, kapitalist ülkeler için geçerli olan toplu ayaklanma stratejisini dahi militan bir tarzda savunmadıklarına; bunu teslimiyetçiliklerinin, ekonomist özlerinin kılıfı yaptıklarına —yani iyi bir «kopyacı» bile olamadıklarına— ileride değineceğiz. Şimdi, ülkemizin birkaç gerçeğine kısaca değinmek istiyoruz.

Biz, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olduğunu söylüyoruz. Oportünistler de bu gerçeği sağda-solda laf arasında şöyle bir tavaf etmeden yapamıyorlar. Ama «burjuva demokrasisinin tamamlanmamış olduğu»; «feodal kalıntıların önemli» yer tuttuğu; «demokratik devrimini yapamamış yarı-sömürge ülkeler» vb. laf kalabalıklarıyla ülkenin gerçeklerini üstü kapalı olarak reddetmekte ustalaşıyorlar.

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapının en önemli özelliği, «dengesiz yapı»dır. Nedir dengesiz yapıyı yaratan? Emperyalizm ve onun feodal kalıntılarla sürdürdüğü ittifaktır. Emperyalizm yarı-sömürgesinde kapitalist ilişkileri hem bölgesel, hem de ekonominin sektörleri açısından dalga dalga, tedricen ve mümkün olduğu kadar yavaş yayar. Bu gerçek, emperyalizmin, feodalizmin altından, ekonomik temeli elinden geldiğince çekmeme şeklinde iktisadi ifadesini bulan gerici ittifakla birleşince, dengesiz sosyo-ekonomik yapı ortaya çıkar. Dengesiz yapı, diğer bir deyişle kapitalist ve feodal iktisadi ilişkilerin değişik seviye ve biçimlerde içiçe geçmesinin sonucudur.

İktisadi ve sosyal yapının dengesizliği, ülke çapında devrimin dengesiz gelişmesine yol açar. Dengesiz gelişme, devrimin hem objektif hem de subjektif etkenlerinin gelişme aşamaları açısından geçerlidir. Bir bölgede toprak çelişmesi keskinleşmişken, diğer bir

bölgede siyasi demokrasi talebi keskinleşmiştir. Komp-rador sanayide döviz tıkanıklığından derin bir kriz mevcutken, iyi hasat görmüş ve ticari tarımın tali olduğu alanlarda kriz derinleşmemiştir. Bir bölgede kitlenin devrimci bilinci gelişmişken, diğer bir bölgede hakim sınıfın ideolojisi kol gezmektedir, vs. Yine aynı dengesizliktir ki, karşı-devrim ile devrim arasındaki taktik güç ilişkisinin ülke çapında dengesiz olmasına (şehirlerde karşı-devrimin, kırlarda devrimin lehine olmak üzere) yolaçmaktadır.

İşte, yarı-sömürge, yarı-feodal yapılarda devrimin dengesiz gelişmesidir ki, devrimin stratejisinin toplu ayaklanma değil de, toprak çelişmesinin keskin olduğu kırlık alanlardan başlayan ve parça parça Kızıl Siyasi İktidarlar kurarak gelişen uzun süreli Halk Savaşı olmasını zorunlu kılmaktadır.

Ülkemiz için toplu ayaklanma hayaldir derken, iktisadi ve sosyal yapının bu gerçeğinden hareket ediyoruz. Yine aynı şekilde, devrimin subjektif etkenlerinin gelişmesine ilişkin olarak, kitlelerin ülke çapında «örgütlenme düzeyinin yeterliliği»nin, proleterya partisinin ülke çapında örgütlenmesi ve sınıf mücadelelerine kumanda eder hale gelmesinin bir düş olduğunu söylerken, bu gerçekten hareket ediyoruz.

İşte küçük burjuva siyasetleri, herşeyin temelinde yatan bu gerçeği reddetmektedirler. Onlar, ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı gerçeğini reddettikleri için, toplu ayaklanmaya bel bağlamaktadırlar.

Aslında ülkemizde bir toplu ayaklanmayı örgütlemenin şartları olmadığı için de devrim meselesini bilinmez bir geleceğe ertelemekte, bu sahtekârlıklarının meydana çıkmamasına bel bağlamaktadırlar.

Seçimler konusundaki tutumları da bunun bir

parçasıdır. Seçimlere katılıp katılmama sorununu 'toplu ayaklanma' hazırlığı olarak görüp gösterdikleri için, seçimlerin boykot edilmesini de o belirsiz geleceğe erteliyorlar. Açıktır ki geçerli olmayan bir stratejiye hizmet etsin diye seçimlere katılmak devrim açısından hiçbirşeye hizmet etmemektedir. Sıfır kere sıfır; elde var sıfır! Oportünistlerin taktığının kendileri açısından sonucu budur. Ama bir sonuç daha var ki, o kesinlikle sıfır değildir: Olmayacak duaya amin diyerek (*), faşist diktatörlüğün «parlamenter demok-rasi» maskesine var gücüyle destek olmak! Oportünistlerin seçim taktığının sonucu bu olmuştur.

«Seçimlere Katılmak» Taktığının Altında Yatan «Aşamalı Bilinçlendirme» Teorisi!

Yukarıda oportünistlerin tutarlı, militan bir «kop-yacı» bile olamadıklarını, kapitalist sosyo-ekonomik yapılar için geçerli olan 'toplu ayaklanma stratejisini', sağ pasifist özlerini gizlemek için elaltından ülkemiz

(*) Bu acı gerçeği, HK taraftarları seçim kampanyaları sırasında yaşamışlardır. «Seçimlere katılarak parlamentoyu ve seçimleri teşhir» eden (!) HK taraftarlarına Dersim'li köylüler «O halde alternatif nedir, nasıl yapacağız» diye sorduklarında apışıp kalmışlar, cevap verememişlerdir. (HK, s. 68) Ne desinler? Çünkü, seçimlere katılmak siyasetini «tek devrimci taktik» diye ortaya atan şefler, tabanlarına 'bunun alternatifini toplu ayaklanmayla iktidarı ele geçirmek ve demokratik halk iktidarını kurmaktır,' dememişler diyememişlerdir. Diyemezler, çünkü kitlelerin sınıf içgüdüleriyle bu «alternatif»e sırt çevireceklerini pek iyi bilmektedirler.

Yukarıda anlattığımız olayı, «Dersim'li HK taraftarı proleter devrimciler» imzasıyla HK gazetesinin 68. Sayısına yazanlar, bu konuyu ele almamış olmalarının bir eksiklik olduğu sonucunu çıkarıyorlar! Ama ne «eksiklik»! Devrimi nasıl gerçekleştireceğini kitlelere anlatamayan bir «proleter» devrimci hareket! Ne ala devrimcilik.

için öne sürdüklerini söylemiştik. Bu tespitimiz, birçok açıdan geçerlidir. Bunların başında da, Lenin'in «eski bir türkü» dediği, 'aşamalı bilinçlendirme' teorisini savunmalarına toplu ayaklanma modelini kılıf geçirmeleri geliyor.

'Aşamalı bilinçlendirme' teorisi küçük burjuva baylarımıza PDA'nın mirasıdır. 1970 PDA'sı «kitlelerin acil talep ve ihtiyaçları»nı savunmaktan, bu yolla geniş kitleleri silahlı mücadeleye kazanmaktan bahsediyordu. 1977 seçimlerinde ise PDA ekonomizmi, seçimler konusunda şöyle yazıyordu:

«Seçimler yoluyla demokrasiye ulaşamayacağını Türkiye önümüzdeki yıllarda yaşayacaktır.

«... demokrasinin seçimlerle kazanılamayacağını önümüzdeki yılların gelişmesi içinde bütün Türkiye halkı olarak yaşayacağız...

«Seçimler ve Parlamento yoluyla demokrasi gelebileceği hali içinde değiliz... Ne var ki mesele bu gerçeği geniş halk yığınlarının kendi tecrübesiyle görmesidir.» (HS, S. 23 ve 103)

İşte sihirli formül yine karşımızda: «Geniş yığınları kendi tecrübesiyle (dikkat — «siyasi tecrübesi» bile değil, genel olarak «tecrübe»!) görmesi.»

Neden Lenin'in söylediği bu söz, bizim revizyonistlerimiz için sihirli formül halini alıveriyor? Bunun iki nedeni var: Birincisi, «geniş emekçi yığınlarının» ve «bütün sınıfın» (Lenin), kendi öz siyasi deneyimleriyle faşist diktatörlüğün parçalanıp atılması, onun yerine halk demokrasisinin konulması gerektiğini kavramaları, dengesiz bir yapıda aynı anda ve toplu olarak gerçekleşemez. Böyle birleşik bir bilinç, parça parça, uzun sürede ve ancak silahlı mücadele içinde ortaya çıkar. Türkiye'de emperyalizmin ve komprador kapitalizmin desteği altında feodal iktisadi ve sosyal ilişkiler varlığını korudukça, tüm ülke

çapında aynı anda gerçekleşen bir siyasi bilinçlenmeyi barışçıl mücadele temelinde elde etmek veya bu tarihi anı beklemek, ya İran Şahını davet etmek ya da mahşeri beklemek anlamına gelir. Yani, Lenin'in koyduğu bu taktiksel ilkeyi ülkemiz için aynı somut biçimiyle geçerli saymak, daha başından, tüm kitlenin siyasi bilinçlenmesini ülkemizde emperyalizmin feodalizmi tasfiye edeceği (!) belirsiz geleceğe bırakmak; bu görevi tarihe ve karşı-devrime bırakmak demektir.

Bu anlayışı PDA, bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Diyordu ki 'Türkiye halkı seçimlerle kurtulamayacağını gelecekte yaşayacaktır.' Peki, nasıl yaşayacak? Hakim sınıf partilerinin işe yaramadığını zaten görmeye başladı; «reformist CHP,» TBP gibi partileri de görüp dener, onların da işe yaramadıklarını «kendi tecrübeleriyle» «yaşar»sa, siyasal tecrübe hazinesi tamamlanacak. O zaman, işte o an yüzünü, «proleter devrimciler»e dönecek! Bu harika mantığın açıkça dile getirilişine bakın:

«Biz, bu sayımızda halkın oy verebileceği basit bir program ilan ediyoruz»

«TBP veya CHP yukarıdaki noktaları savunur ve seçim bildirilerine koyarsa bundan kazançlı çıkacak olan halk olacaktır.»

«CHP, halkın bu en temel ve en acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu takdirde bütün halkı kendisine oy vermeğe çağıracağımızı açıklıyoruz.»

«Diğer bir ihtimal ise, bu seçim programının seçime katılan reformcu partiler arasında yankı uyandırmamasıdır. Bu durumda ise, kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacaktır.»

«CHP bu taleplere sırtını çevirdiği takdirde ise kitleler kimden ne beklenebileceğini bir kere daha öğreneceklerdir.» (abç) (HS, S. 23 ve 103)

İşte mantık budur! Halkı, faşist CHP'nin sahte «reformizmi»ni desteklemeye çağıralım; halk bundan bir iş çıkmayacağını görsün! Bu mantık ister sağ, ister «sol» maskeyle ortaya çıksın, revizyonizmin ege-men sınıflara bel bağlayışının ifadesidir. Tam da bu mantıklardır ki, II. Dünya Savaşı öncesinde Avrupa ülkelerinde faşizmin tırmanışına karşı mücadele ederken, «sol»lar çıkıp diyorlardı ki, «faşizm iktidara gelsin, halk onun ne olduğunu anlasın. O zaman kitleler tam anlamıyla devrimcileşecektir!» Yine aynı mantıkla Kautsky ve Troçki emperyalizmi övüyor; emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kapitalizmi geliştirerek feodal ekonomiyi yıktığını, sosyalist devrimleri mümkün hale getirdiğini söylüyordu. Ve emperyalizm bu görevini (!) yerine getirene kadar ezilen halkların buna karşı çıkmaması gerektiğini söylüyordu!

Bu mantığın ihanet mantığı olduğu ortadadır.

Lenin'in «kitlelerin kendi öz siyasi deneyimleri» şeklindeki öğretisi bizim revizyonistlerimizin ağzında boş bir formül haline geliyor; çünkü, ikinci olarak sözkonusu olan şey kitlelerin bu siyasi tecrübeleri edinmesine proletarya partisinin doğru bir şekilde önderlik etmesidir. Doğru şekilde önderlik etmek demek, kitleleri bu siyasi tecrübeyi elde edebilecekleri mücadelelere seferber etmek demektir. Ülkemizde böyle mücadeleler, esas olarak silahlı gerilla mücadelesinin içindedir. Bu durum, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgüdür. Stalin yoldaş Çin'i örnek alarak «Çin'de silahlı devrim, silahlı karşı-devrim ile savaşıyor. Çin devriminin belirleyici özelliklerinden ve avantajlarından birisi budur.» (Muhalefet Üzerine, sf. 505) derken, bunu laf olsun diye söylemiyordu! Kitlelere siyasi iktidar bilinci, hele hele «acil taleplerin savunulması»

yoluyla hiç kazandırılmaz. Bu, ekonomistlerin aşamalı bilinçlendirme tecrisidir. Önder İ. Kaypakkaya yoldaş, PDA'yı bu noktalardan şöyle mahkûm ediyordu:

«Kitlelerin bilincinin 'acil talep ve ihtiyaçları' savunarak yükseltileceği safsatası Lenin yoldaşın deyimiyle, 'eski bir türkü', bir ekonomizm türküsüdür. Bu türkünün güfteleri, Rusya' da 19. yy'ın sonunda ve 20. yy'ın başında ortaya çıkan, fakat Lenin yoldaşın 'Ne Yapmalı' adlı panzehiriyle öbür dünyayı boylayan, mütevaffa Rus ekonomistlerine aittir. Bizim dostlar (!) o türküyü günümüz şartlarına adapte derek tekrar piyasaya sürüyorlar. Yazık! Emeklerine yazık! Çünkü bunlara artık kimse on para değer verdiği yoktur. 'Yığınların mücadeleye sevk edilmesi, **bilinçlerinin yükseltilmesi** ve silahlı mücadele saflarına kazanılması' için, onların 'acil talep ve ihtiyaçlarını' savunmak, gerçekten Ekonomizmin 'aşama aşama bilinçlendirme' teorisinin ta kendisidir. Bu teorinin daha kaba biçimini revizyonistler, geçmişte şöyle savunmuşlardı: 'Bize göre, kitlelerin bilinçlenmesi aşama aşama olur...' (PDA 'Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı Yanlış Eğilimler').

Haksızlık etmemek için, şunu da belirtelim: Ekonomistler sırf ekonomik talepleri yani 'somut talepleri' savunarak kitleleri bilinçlendireceklerini (!) savunuyorlardı. Bizim revizyonistlerimiz, kapsamı ekonomik taleplerden biraz daha geniş olan 'acil talep ve ihtiyaçları' savunarak, kitleleri bilinçlendireceklerini (!) savunuyorlar. Fakat, kendileri, 'ekonomik taleplerle' 'acil talep ve ihtiyaçlar' arasındaki kapsam farkının da bilincinde değildirler ve birçok yerde bu iki kavramı aynı anlamda kullanıyorlar.

«Kitlelerin bilinçlenmesi ne 'acil talep ve ihtiyaçlar'ın savunulmasıyla ne de 'somut talepler'in savunulmasıyla olur. Kitleler ancak, **bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek** (aç - İ. Kaypakkaya) sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla **bilinçlendirilebilir**. (aç - İ. Kaypakkaya).

«Lenin yoldaş. 'Ne Yapmalı' adlı eserinde Ekonomistlere özgü bilinçlendirme anlayışını yerden yere çalıyor, 'aşama aşama bilinçlenme teorisi, oportünist bir tutum ifade eder' dedikten sonra biraz ileride şöyle devam ediyor :

«Rus işçileri polisin halka zorbaca davranışına karşı, dini mezheplere zulmedilmesine karşı, köylülerin kırbaçlanmasına karşı, isyan ettirici sansüre, askerlere işkence edilmesine, en masum kültürel girişimlerin bastırılmasına vb... karşı niçin hala bu kadar az devrimci eylemde bulunmaktadır. Böyle bir eylem 'elle tutulur sonuçlar vadedmediğinden', 'olumlu' fazla bir şey sağlamadığından, 'iktisadi mücadelenin' onları buna 'itmediğinden' ötürümüdür (yani 'acil talepler' uğruna mücadele onları bu 'bilinç' seviyesine yükseltmediğinden ötürü mü? b.n.)

«Böyle bir görüşü benimsemek, tekrar ediyoruz, hücumu gerektmediği yere yöneltmek olur, kendi burjuva bayalığını, ya da Bernştayn'cılığını 'işçi yığınlarına yüklemek olur.'

«Özetleyelim...

... ikisi arasında öz bakımından en ufak bir fark yoktur.»
(İ. Kaypakkaya, age, sf. 355-356-357)

Şimdi dönelim PDA ekonomizminin mirasçılarına! Oportünist HK, HB (ve dHB), HY (sonradan dHY) vs. 'Aşamalı bilinçlendirme' teorisini PDA'dan aynen devralmışlardır. Onlar da, acil talep ve ihtiyaçları savunarak, kitleleri bu mücadeleye sevk ederek onlara politik bilinç kazandıracaklarını ve mücadelelerini «bir üst aşamaya» yükselteceklerini savunmuşlardır.

HK, şöyle diyor:

«Geniş yığınları faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirmenin yolu her şart altında kitlelerin günlük acil talepleri uğruna kararlı bir mücadele yürüterek, bunları faşist diktatörlüğe karşı yöneltmekten geçer.»

«Bu ekonomik acil talepler, aynı türden siyasi taleplerle birleştirilmelidir» («Siyasi Talep» denilen şeyler, «grev hakkı», «işçi sınıfının örgütlenmesine özgürlük», «faşist örgüt, parti ve derneklerin kapatılması» gibi demokratik taleplerdir, b.n.) (PB, s. 9, sf. 23-24)

«Bugün faşizme karşı mücadele, esas olarak emperyalizme bağımlı ekonomik düzeni ve faşist-feodal diktatörlüğü hedef almalıdır. Bu temelden hareketle Türkes'i faşistlerin saldırılarına ve askeri faşist diktatörlük kurulması tehlikesine (PDA'nın eski 'parlamento'yu muhafaza teranesi! - b.n.) karşı mücadele edilmelidir. Türkes'çi faşistlerin saldırılarına karşı mü-

cadele, faşist-feodal diktatörlüğü yıkmamanın bir aracı (abç) haline getirilmelidir. Kitleler bu faşist saldırılara karşı hareket ettirilip faşist diktatörlüğe doğru yöneltilmelidir. Böylesine geniş bir perspektife sahip bir platform (!) etrafında faşizme karşı mücadele edilirse faşist feodal diktatörlük yıkılıp siyasi demokrasi gerçekleştirilebilir.» (abç) (PB, s. 11, sf. 57)

Görüyor musunuz; «faşizme karşı mücadelenin esasını devrim mücadelesi belirlemektedir» (PB, s. 11; sf. 58)! Ne biçim bir devrim mücadelesi? «Kitlelerin günlük acil talepleri uğruna», «Türkeş'çi faşistlerin saldırılarına karşı», parlamentonun korunması için, «kararlı bir mücadele»! Arkadaşlar, siz bu «devrim» anlayışınızla demokratik halk iktidarına değil ama, olsa olsa, PDA'nın reformist milli burjuva mevziine yürürsünüz!

HK revizyonistleri; «kitlelerin günlük acil talepleri uğruna mücadele» ile «siyasi özgürlükleri yokeden hertürlü faşist yasanın kaldırılması, faşist propaganda ve faşist örgütlerin yasaklanması» (PB, S. 9) gibi «siyasi talepler» uğruna mücadeleyle; faşizme karşı siyasi demokrasinin gerçekleştirilmesi esası üzerinde, varolan demokratik hak ve özgürlükleri savunmak ve onları genişletmek» (PB, S. 11) ile, «siyasi talepler uğruna kitlesele mücadele» (PB, S. 7) yaratacaklarını ve buradan da «siyasi mücadelenin üst aşamasına tekabül» eden «silahlı mücadele»ye (PB, S. 7) geçeceklerini vaaz ediyorlar!

(1) HK'nun bu temelde yaratabileceği tek hareket, emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesidir. Ki, boşuna zahmet etmesinler, bu mücadele zaten kendiliğinden vardır.

(2) HK, varolan bu kendiliğinden hareketin peşinden gitmenin, kitleleri bu hareketin dar çerçevesi içine hapsetmenin teorisini yapmaktadır.

(3) Bu, reformizmin ve dolayısıyla ekonomizmin daniskasıdır.

(4) HK, bu hareketlere sahtekârca «kitlesele siyasi mücadele» demektedir (sahtekârca, çünkü «siyasi mücadele»nin Marksizm-Leninizm'de tek anlamı vardır; o da «siyasi iktidar için mücadele»dir!) ve bundan «siyasi mücadelenin üst aşaması olarak silahlı mücadelenin (siz toplu ayaklanma olarak anlayın) «doğacağını» iddia etmektedir. Bu, aşamalı bilinçlendirme teorisinin ta kendisidir! Yani geniş kitleler önce ekonomik-demokratik bilince kavuşacak, sonra da siyasi iktidar bilincine! Nafile çaba beyler, nafile! Bu türkü, «Lenin yoldaşın 'Ne Yapmalı' panzehiriyle öbür dünyayı boylayan, mütevaffa Rus ekonomistlerine aittir.»

Şimdi bir de aynı yolun yolcusu HB (dHB) siyasetinin dediklerine kısa bir göz atalım:

«Faşist diktatörlüğe ... karşı mücadelenin tek doğru ve etkili yolu geniş halk yığınlarının eylemini (abç) geliştirmek ve bu mücadelelere önderlik etmektir.» (HB, s. 31)

«... Kitle mücadelesinin gelişip daha üst bir aşamaya yükselmesiyle...» (HB, s. 31)

«... Silahlı mücadele, kitle mücadelelerinin gelişerek bir üst aşamaya (abç) ulaşmasının sonucu olarak başlatılır.» (HB, s. 7)

Daha fazla alıntı yapmaya gerek yok. Dikkat edilmesi gereken nokta, HK'ndaki sağcı ve kendiliğindenci özün burada da değişik laflarla varolmasıdır. «Geniş halk yığınlarının eylemi», «kitle mücadelesi» gibi genel laflarla ekonomist içerik örtülmeye çalışılıyor. Bugünkü Türkiye'nin şartlarında, «geniş halk yığınlarının eylemi», olsa olsa, ekonomik ve demokratik hareketler olabilir. HB'nin düşüncesi de budur. Kitlelerin kendiliğinden gelişen ekonomik-demokratik hareketini «geliştir»erek ve bunlara «önderlik» ederek, faşist diktatörlüğe karşı «tek doğru ve etkili» mücadele verilecek! Ve bu mücadele tüm ülkeyi kapsadığında,

kitleler bu ekonomik-demokratik mücadele içinde bilinçlenip (!) örgütlendikten sonra, siyasi iktidarı hedefleyen silahlı mücadele bu hareketin içinden doğacak! Bir de üstelik bunun adı, «uzun süreli halk savışı yoluyla» (HB, s. 31) olacak! Pes doğrusu! Ekonomizmin bu kadar sağcı bir çeşitlemesi görülmemiştir!

‘Aşamalı bilinçlendirme’ teorilerinin bu savunucuları seçimler meselesini de aynı mantıkla ele aldılar. Nasıl ki PDA, «halkın oy verebileceği basit bir program ilan ediyor ve bu programı kabul eden (!) parti ya da adayı destekleyeceğini açıklıyorduyorsa; oportünistler de «proletaryanın günümüz şartlarına uyarlanmış (abç) asgari siyasi programı»nı (HB ve HK’nun ortak seçim açıklaması) ilan ediyor, birkaç ilde kendi adaylarına oy verilmesi çağrısını yapıyor, geriye kalan 60 küsur ilde ise CHP’nin içinde veya tek tek, bu programı kabul eden kişilerin desteklenmesini istiyordu:

«Halkımızı bu programı benimseyen bağımsız adaylara oy vermeye çağırmalıyız. TBP ve CHP listelerinde bu programı benimseyen adaylar varsa bu adaylar lehine tercihli oy kullanmasını istemeliyiz...» (HB, s. 4)

«Faşistlere ve sosyal faşistlere oy verme! Proleter devrimci, yurtsever demokrat adayları destekle!» (HB, s. 23)

Dikkat edilsin bu seçim sloganında CHP’ye oy vermeme çağrısı yoktur. CHP’yi dolaylı olarak destekleyeceklerini ise şöyle ifade ediyorlar:

«Aday koyacağımız yerlerde a) Asgari kitle temelinin bulunması, b) Seçim taktiğimizin baş düşmanların (yani AP, MHP, DP, vs. ile, T’K’P, TİP, TSİP, vs.) yararına olmamasına (abç) dikkat etmek gerekir.» (HB, s. 19)

HK’nun da aynı anlayışta olduğunu, pratiklerinden biliyoruz. HK, s. 68’de yayınlanan «seçim değer-

İlendirmeleri»nde de CHP listelerine aday sokma yolunu benimsediklerini (Kahraman Maraş'ta) kendileri belirtiyorlar. Aday koyamadıkları yerlerde ise, boykota kesinlikle karşı oldukları ve CHP'yi reformist gördükleri için etkiledikleri kitleleri CHP ve TBP'ne oy vermeye yöneltmişlerdir.

İşte, her türlü süslü laflar aralandığında, gerçek bütün çıplaklığıyla sırtıtmaktadır. Küçük burjuva oportünistleri, PDA revizyonizminin izinden yürüyerek, halkın acil taleplerini «formüle» etmişler, bunun gerçekleştirilmesini de CHP'ye havale etmişlerdir. CHP hükümet olduğunda da, ona karşı «ikili bir siyaset» izlenmesini; CHP'nin halka verdiği vaadleri yerine getirmesi için zorlanarak halkın onun «gerçek» yüzünü görmesini sağlamak gerektiğini savunmuşlardır.

Kendiliğindencilik, reformculuk ve teslimiyetçilik, küçük burjuvazi tarafından bize «kitlelerin kendi tecrübeleriyle gerçeği görmesi» olarak yutturulmaya çalışılmaktadır!

**«Seçimlere Katılmak» Politikacı Legal
ve Barışçıl Mücadeleyi Tek Mücadele
Biçimi Görmekten Kaynaklanıyor!**

Küçük burjuvazinin siyasi akımları, her ne kadar açıkça toplu ayaklanmayı «savunmuyor»larsa da, her meseleyi ele alışları ona tabidir. Arada bir, göz boyamak için, silahlı mücadeleden, halk savaşından, kitle teröründen, toprak işgalinden vb. «bahis» ediyorlarsa da, sadece bahsetmekle yetiniyorlar. Her ne kadar, 'illegal örgütlenme etrafında legal faaliyet'ten bahsediyorlarsa da sadece legal faaliyetle yetiniyorlar! Bunları uzun uzun kanıtlamaya gerek yok; sosyal pratik bunun en iyi kanıtıdır.

Türkiye devriminin başarıya ulaşabilmesi için hem silahlı mücadele, hem de illegal faaliyet esas alınmak zorundadır. Bu, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının zorunlu sonucudur. Bu konu pek çok yerde tekrar tekrar işlendiği için üzerinde durmayacağız. (*) Hangi siyaset bu gerçekleri reddediyorsa, reformizmin batağında kulaç atıyor demektir.

HK, HB (dHB), HY, DY gibi küçük burjuva siyasetleri 'aşamalı bilinçlendirme' anlayışlarıyla paralel olarak, legal ve barışçıl mücadeleyi tek doğru mücadele biçimi olarak almaktadırlar. DHY, toplu ayaklanmayı açıkça savunmaktadır. Diğerleri ise, sahtekârca bunun üstünü örtmek için de, bir dansözü kiskandıracak ölçüde kıvırtmakta, kendi kendileriyle bile çelişebilmektedirler. Bunun bir örneğini HB konusunda biraz yukarıda gördük. Hem geniş yığınların barışçıl eylemi «tek doğru» mücadele biçimi olarak kabul edilmekte ve bu geniş kitlesel eylemin silahlı mücadeleye dönüşeceği söylenmekte, hem de buna «uzun süreli halk savaşı» denmektedir. Buradaki «uzun süreli» sözcüğü 'uzak gelecekte' anlamına geliyor olsa gerek! «Halk savaşı» sözcüğü de, bu tasfiyecilerin ta başından dedikleri gibi, «halkın yürüttüğü herhangi bir savaş» anlamına geliyor! Böyle bir kıvırtmayla (aslında tahrifatla) toplu ayaklanmaya 'uzun süreli halk savaşı' denebiliyor. HB şöyle diyor:

«Başdüşmanlara karşı bugün en uygun mücadele biçimi, grev, yürüyüş, miting, vb. kitle hareketleridir. Mücadele daha üst aşamaya buradan geçerek yükselebilir.» (HB, s. 2)

(*) Bir programa temel teşkil eder mahiyetteki Seçme Yazılar (İ. Kaypakkaya), bu konunun en berrak şekilde işlendiği Marksist-Leninist eserdir. Ayrıca, Partizan 3, 4 ve 5'te Halk Savaşı ve HK-PB revizyonistleri ile bu konuda girilen polemik, konuyu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Burada söylenenleri uzun uzun tahlil etmeye gerek yok. Söylenen, toplu ayaklanma için uzun süreli bir barışçıl ve legal hazırlanıştır.

HK'nun anlayışını da, yukarılarda yaptığımız alın-tılar ortaya koymaktadır. Ekonomizm, reformculuğun temelidir. HK'nun ekonomizmi; yani elde edilebilir somut talepler peşinde koşarak kitlelere devrimci bilinç aşılayabileceğini zanneden bir hareket, kaçınılmaz olarak kendisini bu düzenin sınırları içindeki legal ve barışçıl mücadele biçimleriyle sınırlandıracaktır. HK, «varolan demokratik hak ve özgürlükleri savunmak ve onları genişletmek» faşizme karşı mücadelenin esasını oluşturur derken, tam da bu zorunlu sınırlandırmayı dile getirmektedir. Zaten PB-9'da yayınlanan ve HK'nun da tümüyle doğru gördüğü özeleştirinin bir delilidir. Orada şefler, kendilerini sadece legal çalışma ile ve dernek örgütlenmesi ile sınırladıklarını, sadece barışçıl mücadele ile sınırladıklarını itiraf etmekte, bunu «bir eksiklik» olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Keskin «sol» lafların ardında tam bir sağ hat izleyen DY da; «direnış komiteleri» ile parti kurma peşinde koşarak fakat aslında dernek çatısından öteye gitmeyerek; son zamanlarda sağcılığını hedef gözetmeden girışilen bireysel terörlerle maskeleymeye çalışarak, fakat aslında işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün kitlesel şiddetini küçümseyip özünde redderek, dernekleri ve yayın organlarını parti gibi görerek, aynı yolun yolcusu olduğunu gözler önüne sermektedir.

Bütün bu siyasetlerin «seçimleri ve parlamentoyu kullanmayı» propaganda etmesi, CHP'ye karşı açık bir kampanya yürütmeyerek onu desteklemesi, gayet anlaşılabilir bir şey değil mi? Legal ve barışçıl mücadeleyi tek doğru biçim olarak görenlerin seçimlere

ve parlamentoya katılmak peşinden koşmuş olmaları son derece doğal değil mi? Ama bu arada, kitlelerin devrimci bilinci karartılmış; onlar, 'siyasi bilinç' götürme adına reformizmin batağına çekmeye çalışılmış; ve daha da ötesi, CHP gibi faşist bir parti 'reformist' gösterilerek onun peşine takılmış... Bunlardan «proleter devrimci» baylarımıza ne! Çünkü onlar yüce Lenin'in izinden yürüyorlar!!!

**«Seçimlere Katılmak» Devrim Stratejisine
Tabi Kılınmak Yerine; Tekke
Çıkarlarına Tabi Kınıyor!**

Yukarda, her eylem taktiği, devrim stratejisine hizmet etmek üzere ele alınır demiştik. Seçimler konusu da bunun içindedir. Ve göstermiştik ki, küçük burjuva siyasetçilerinin seçimleri ele alışı, onların toplu ayaklanma düşleri ile tam bir tekabül içindedir. Ve yine demiştik ki onların toplu ayaklanma propagandası gibi görünen tutumları, aslında reformist-revizyonist anlayışlarının kılıfıdır. Bunun diğer bir yansıması da seçimler konusundaki politikalarının belkemiğini, «proletarya partisini oluşturmak», «halkın birleşik cephesini oluşturmak» fikrinin teşkil etmesidir. HK, HB ve HY üçlü bir blok olarak, DY ise tek başına, seçimleri proletarya partisinin «inşa» aracı olarak kavramışlardır. Seçimler için girişecekleri kampanyalar ve eylem birlikleri», hem partiyi hem de cepheyi kurmanın ilk adımı (!) olacaktır:

«Devrimci proletarya açısından, seçimler döneminde uygulanabilir en doğru siyaset, halkın bağımsız güçlerinin bir araya getirilmesi, emperyalizme, özellikle iki süper devlete, faşizme ve sosyal faşizme karşı olan sınıf ve tabakaların siyasi hareketinin katılacağı bir seçim blokunun oluşturulmasıdır.

Böyle bir blokun gerçekleşmesi, halkın bağımsız güçlerinin

seferber edilmesi yolunda yeni bir atılım sağlayacağı gibi, aynı zamanda, **başdüşmanlara karşı kurulan halk cephesini** siyasi ve örgütsel platformda **oluşturmanın bir adımı, daha da önemlisi proleter devrimcilerinin birliğinin sağlanması ve proletarya partisinin oluşturulması yönünde bir eylem birliği olacaktır.**» (HB-HK Ortak açıklaması)

Burada bu siyasi akımların «Parti» ve «Cephe» konularındaki menşevik anlayışlarının üzerinde duracak değiliz. Çünkü pekçok yerde, bunların proletarya partisini, Marksist-Leninist bir «ideolojik-siyasi-örgütsel» birlik olarak değil de, «oportünistler konfederasyonu» olarak gördüklerini; Halkın Birleşik Cephesi, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir sınıfsal ittifak olarak değil de, sınıflarıyla bütünleşememiş siyasi tekkelerin ittifakı olarak gördüklerini sergiledik? Yine, bunların «eylem birliği» anlayışları üzerinde de durmayacağız. Çünkü bunların, siyasi akımların tek tek somut eylemler etrafında oluşturacakları «eylemde birlik, propaganda-ajitasyonda serbestlik» ilkesi temelindeki geçici birlikleri; birinci olarak komünistlerin ideolojik-siyasi-örgütsel birliğinin yerine, ikinci olarak da, halk kapsamındaki sınıfların ittifakının yerine geçirdiklerini teşhir ettik ve ediyoruz.

Ayrıca sosyal pratğin kendisi, bu sakat küçük burjuva teorilerinin iflas etmeye mahkûm olduğunu bizzat kanıtladı.

Biz burada, küçük burjuva seflerin, kitlelerin eylemini nasıl kendi tekke çıkarlarına alet etmeye kalkışıklarını, devrimin sorunlarını nasıl kendi grup menfaatleri açısından ele aldıklarını vurgulamak istiyoruz. Bunların aslında devrim yapmak gibi ciddi bir sorunları olmadığı için, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçilerini, yoksul köylülerini, ezilen ve sömürülen emekçilerini faşist diktatörlüğün «parlamentarizm» maskesine payanda yapmaktan çekinmemiş-

lerdir. Hem de ne uğruna? Kendi sakat devrim anlayışlarına göre de olsa, halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini ilerletmek için mi? Kesinlikle hayır! Halkımızın devrim için mücadelelerinde canalcı bir taktik sorun olan parlamento ve seçimler meselesini, halkın bilincini yükseltmeye ve bu bilince göre örgütlemeye hizmet etmesi açısından değil; ileri bilinçli unsurları, 'proletarya partisini bu yolla kuracağız' safsatalarıyla hala oyalamaları ve onları halkın bilincinin önüne kara bir engel bir gerilmeye itmeleri uğruna seçimlere katılma siyasetini ileri sürmüşlerdir. İşte «cinayet» budur! Devrimci potansiyeli çarçur etmek ve devrimcileri halkın bilinçlenmesinin önüne çıkarmak gerçekten de bir «cinayet»tir! Bunun hesabını devrimciler şimdi bu tekkelere terkedip Proletarya Partisi'nin saflarına geçerek soruyorlar ve soracaklardır. Bundan kuşquamız olmasın.

**«Seçimlere Katılmak» İçin İleri Sürülen
«Kitlelerin Örgütlenme ve Bilinçlenme
Düzeyinin Yetersizliği» Sahte Bir Gerekçedir.**

Küçük burjuva devrimcileri, seçimlere katılarak faşizmin «parlamentarizm» maskesine payanda olmalarına, «boykot taktiğini öncelikle geçersiz kıl»an bir somut gerekçe olarak da «kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği» (HB, HK Ortak Açıklaması); «geniş yığınların örgütlenme ve bilinç düzeyi» ... (HK) nin yetersizliği gerekçesini getirmişlerdir. Ve o zamanlar Marksist-Leninistler bu reformist görüş hakkında şunları yazmışlardı:

«Fakat HK-HB dergilerinin bugün esas aldıkları mesele ikincisidir. Yani «kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği» dir. Bu yeterlilik ne zaman sağlanacaktır? HK ve HB savun-

duğu bu Troçkist görüştten artık vazgeçmelidir! **Ülkemizdeki devrim mücadelesi uzun süreli bir halk savaşıyla gerçekleşektir.** Kim bunu kabul etmiyor, kim bu uzun süreli mücadelenin zorluklarına karşı fedakârca çalışmaktan yan çiziyorsa, Lenin yoldaşın deyimiyle bunlar korkusuzca devrimci saflardan kaldırılıp atılmalıdır. Bunları savundukları ölçüde, her türlü Troçkistler de bu saflardan atılacaklardır.

«HK ve HB, Şafak'ın milli burjuva reformist çizgisinden etkilenirken ve yenilgi döneminin siyasi bakımdan en uzlaşın çizgisini savunurken Lenin'in şu görüşünü temel alıyorlar:

«Lenin boykot meselesinde şöyle diyordu:

'1908'de sol bolşevikler, 'aşırı gerici' parlamentoya katılmanın gereğini anlamamakta direndikleri için partimizden çıkarılmışlardır. Aralarında daha sonra yeniden partiye girmiş olan ve halen de onurlu parti üyeliği sıfatını taşıyan eksiksiz devrimciler bulunan 'sollar', özellikle 1905'teki olumlu sonuçlar veren boykot kararından esinlenmekteydiler. 1905 Ağustos'unda, Çar, bir danışma 'parlamento'sunun toplantıya çağırıldığını bildirdiği zaman, Bolşevikler, bütün muhalefet partilerinin ve özellikle menşeviklerin tersine bu parlamentoyu boykot etmişlerdi; ve bu parlamentoyu, Ekim 1905 Devrimi süpürmüş atmıştır. O tarihte, bu boykot kararı, gerici parlamentolara katılmamanın genel olarak doğru bir davranış olduğu için değil, yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da Çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü nesnel durumun doğru olarak hesapedilmiş olmasından ötürü verilmişti.' (Sol Komünizm... sf. 26) (abç)

«SBKP (B) tarihinde boykot hakkında şöyle diyordu:

'Bolşevikler ikinci dumaya katılmak ya da boykot etmek konusunda bir seçim yapmak zorundaydılar. **Boykot derken Bolşevikler genellikle seçimlerde oy vermekten kaçınmak gibi pasif bir tutumu değil, aktif boykotu kastediyorlar.** (abç) Bolşevikler aktif boykotu, Çarın onları devrim yolundan, Çarcı, 'anayasacı' yoluna saptırmak çabalarına karşı halkı devrimci bir yolda uyarma, bu çabaları boşa çıkarıp Çarlığa karşı yeni bir halk saldırısı örgütleme aracı (abç) olarak görüyorlardı.

'Buligin dumasının boykot edilmesi deneyi,' olayların tam anlamıyla doğruladığı tek doğru taktiğin boykot (aç-L) olduğunu göstermişti. (Lenin, Seçme Eserler, İng. Baskı, Moskova, 1947, C. 1, sf. 450) Bu boykotun başarısı, yalnızca halkı Çarın

meşrutiyet yolunun tehlikesine karşı uyarmış olması değil, aynı zamanda Duma'nın doğuşunu da engellemiş olmasıydı. Boykotun başarıya ulaşmasının nedeni, devrimin gerilediği sırada değil, (abç) yükselen dalgasında (aç-SBKP (B)) yürütülmüş ve bu dalgadan destek almış olmasıydı. (abç) Duma'nın toplanması ancak devrim dalgasının yükseldiği sırada (aç-SBKP (B)) engellenebilirdi. (SBKP(B) Tarihi, sf. 116)

«Görüldüğü gibi boykot meselesi, ayaklanmaya hazır olup olmamaya, halk saldırısını örgütlemiş olup olmamaya bağlıdır.

«Bu yüzden, HK ve HB ortak açıklamada 'öncelikle geçersizdir' diye kesin bir şekilde karşı çıktıkları boykotu, getirdiği gerekçelerden ötürü toplu ayaklanmaya bağlı bir eylem olarak ele almaktadırlar. Mesele cümleleri değiştirerek kitabı özetlemek değildir.

«Aynı zamanda oradaki fikirleri kavramak gerekir. Komünizmin temel ilkeleri ulusal şartları dışarıda tutmak koşuluyla evrenseldir.

«Daha önce de belirtildiği gibi, emperyalist-kapitalist ülkelerle sömürge-yarı-sömürge ülkeler arasındaki bu fark son derece önemli ve devrimin yolunu tayin edici bir faktördür. Öyle olunca 'örgütlenme seviyesi' gerekçesi de bu farklılıklar çerçevesinde değerlendirilir.

«Revizyonistler bu son derece önemli ayrılığı görmeyerek (veya gözlerden gizleyerek), ülkemizdeki proletaryanın ve halkın örgütlenme düzeyinin bir iktidar seçeneği olabilecek kadar yeterli olmadığını ileri sürüyorlar. Onlar bu sağ revizyonist çizgi dolayısıyla 'boykot' taktiğinin demokratik halk iktidarı kurulmasına kadar geçerli olamayacağı şeklinde de bir sonuca varacaklardır. Bu yüzden de maceracılık ve kuyrukçuluk sapmaları arasında soldan sağa dolaşıp duracaklardır.» (abç)

İGerçekten de oportünistler seçimler meselesini toplu ayaklanmaya göre ele aldıkları için, seçimler sırasında reformist, seçimin hemen ertesinde de maceracı bir tutum takınmışlardır. Seçimlerdeki sağcılıklarını örtmek, tabanlarındaki devrimcileri uyutabilmek için seçimlerin ertesinde «genel grev» çağrısına başlamışlardır. Şu mantığa bakın; hem «kitlelerde reformist önyargı var, örgütlenme ve bilinç düzeyi dü-

şük, bu yüzden seçimlere katılmalıyız» diyeceksin; hem de ayaklanma öncesinin en büyük siyasal eylemi olan genel grev çağrısını, saydığın bu koşullara sırtını dönüp ileri süreceksin! Oportünistlerin maceracılığı, ülke çapında kitlelerin kesinlikle hazır olmadıkları ve olamayacakları bir siyasal eyleme, ileri unsurları, yani etkiledikleri devrimcileri sürerek «sadece ahmaklık değil, bir cinayet» (Lenin) suçunu işlemelerindedir!!

«Kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği» bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde seçimleri boykot etmek için geçersiz bir gerekçedir. Aynı şekilde «bilinç düzeyinin yetersizliği» de. Proletarya Partisi açısından tayin edici olan bu şartın toprak çelişmesinin keskin olduğu bölgelerde varolup olmaması ve bozkırı tutuşturacak kıvılcımın orada çakılıp çakılamayacağıdır.

Oportünistler, kitlelerin örgütlenme yetersizliği gerekçesini getirirken yine toplu ayaklanma stratejisini bile militanca savunmadıklarını ortaya koydular. Çünkü toplu ayaklanma için bile kitlelerin esas olarak örgütlenmesini beklemek, boş bir iş olur. Mesela 1905 Duma'sını RSDİP boykot ederken, «kitlelerin örgütlülüğü» şartını kendine temel almamıştır. Alınan temel, devrimin genel bir «ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü nesnel durumun doğru olarak hesap edilmesi» idi. Kitlelerin örgütlenmesi, bizzat bu hızlı dönüşüm içinde ve özellikle de seçimlerin boykot edilmesi eylemi süresinde hızlandı; ayaklanma örgütleri olan işçi, köylü ve asker temsilcileri Sovyetleri yaygınlaştı. Seçimlerin boykot edilmesi, hem kitlelerin «politik bilincini bir üst seviyeye çıkarmaya», hem de «örgütlenmeye» hizmet eden bir taktik olarak tamamiyle devrimci bir görev gördü.

Bizim «proleter devrimci»lerimiz, bu gerekçeyi

«öncelikle» öne sürmekle, ne denli kitle kuyrukçusu, ne derece ilerlemiş olan bir ekonomizm müptelası olduklarını bir kez daha ortaya koydular.

«Parlamento ve Seçimler» Karşısında Sınıf Bilinçli Proletaryanın Tavrı

Buraya kadar burjuva demokrasisinde parlamento ve seçimlerin yeri, Ülkemizde «parlamentonun anlamı; ve «parlamentarizm» karşısında komprador burjuvazi ve toprak ağalarından küçük burjuvaziye kadar değişik sınıfların siyasi temsilcilerinin tavırları üzerinde durduk. Şimdi, söylediklerimizi kısaca özetleyerek işçi sınıfının temsilcilerinin tavrının ne olduğunu anlatmak istiyoruz:

1) Burjuva demokrasilerinde parlamento; Halk kitlelerini aldatmak ve halkı yönetmede hangi burjuva kilğin görev alacağını belirlemek fonksiyonunu yüklenir. Parlamento, burjuvazinin temsilcilerinin boş gevezelikler yaptığı bir kürsüdür.

2) Burjuva parlamentosu kesinlikle hegemonya aracı değildir. Parlamentoların sadece yasama yetkisi vardır ve aslında yasama işini de yürütme organı tarafından önüne getirilen tedbirlere evet diyerek gerçekleştirir.

3) Buna rağmen burjuva parlamentosu ve seçimler, proletaryaya, halk kitlelerini politik olarak eğitme ve parlamentarizmi teşhir etme imkânı verir.

4) Kapitalist ülkelerde Komünist Partilerin görevi genel olarak parlamento ve seçimlerden kitlelere politik bilinç götürmenin bir aracı olarak yararlanmaktır. Bu, toplu ayaklanma öncesi barışçıl ve uzun süreli hazırlığın bir parçası olarak kavranır.

5) Ülkemizde ise «parlamento» burjuva demokrasisinin bir kurumu değil komprador patron ve top-

rak ağalarının faşist diktatörlüklerinin bir maskesinden ibarettir.

6) Burjuva demokrasilerinde bile tam bir eşitliğe, evrensel ve özgür irade belirlemeye dayanmayan seçimler, ülkemizde bu anlamda daha da kusurludur.

Seçme ve seçilme hakkı, komprador burjuvazi ve toprak ağaları temsilcileri ile bu düzenin sınırları içinde kalmayı kabul eden reformistlere tanınmıştır. Dolısıyla ülkemizde proletaryanın «parlamento»yu bir teşhir aracı olarak kullanma imkânı **genel olarak** yoktur. Bunlar ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının doğal sonuçlarıdır.

7) Komprador burjuvazi ve toprak ağaları 1923'ten bu yana, emekçi yığınlarını bu parlamento maskesi ile aldatmakta; seçimler yoluyla bu düzene baş kaldırmalarını engellemeye çalışmaktadır. Dolısıyla seçimler faşist diktatörlüğü meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır.

8) Milli burjuvazinin temsilcileri, seçim yoluyla parlamentoya girerek reformlar yapılabileceği hayalini yaymakta, böylece hakim sınıfların faşizmi meşrulaştırma işine gönüllü payanda olmaktadır.

9) Genel olarak küçük burjuvazi ise bir yandan seçimlerin kurtuluş yolu olmadığını söylemekte; fakat geniş kitleler henüz bu gerçeği göremediği için seçimlere katılarak ve parlamentoya girerek bu gerici kurumunu içten teşhir etmek gerektiğini ileri sürmektedir. Küçük burjuvazinin temsilcileri ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına ters düşen toplu ayaklanma hayalleri ile yanıp tutuşmakta; seçimlere katılmanın da böyle bir toplu ayaklanmayı hazırlıyacak barışçı ve legal mücadele araçlarından biri olduğunu ileri sürmektedirler.

Aslında onların yaptıkları kitle kuyrukçulukları-

nı ve reformculuklarını toplu ayaklanma hayalleri yaparak gizlemeye çalışmaktır. Onlar, bütün devrimci lafazanlıklarına rağmen faşist diktatörlüğün meşrulaştırılması işine hizmet etmektedirler.

Ö halde, işçi sınıfının siyasi temsilcileri «parlamento ve seçimler» meselesine genel olarak nasıl yaklaşıyorlar, bir de onu özetliyeim:

1) Parlamento ve seçimlere katılmak taktik bir sorundur. Uluslararası proletaryanın tarihi tecrübelerinden çıkarılacak sonuç bu taktiğin devrim stratejisine göre saptanması gerektiğidir.

2) Parlamento ve seçimlere katılmak, emekçilerin politik bilincini geliştirdiği ve onun bu politik bilince göre örgütlenmesine hizmet ettiği ölçüde geçerlidir.

3) Parlamentoyu boykot emekçi kitlelere, hem parlamenter demokrasiye karşı siyasi iktidar alternatifi, hem de seçimlere karşı bu siyasi iktidarı ele geçirmenin alternatif yolu gösterilebilir ve bunun için çağrı yapılabilirse geçerli bir taktiktir. Yani ülkemizde boykot çağrısı, demokratik halk diktatörlüğünü kurmak için, bu uğurda halk savaşına katılmak için bir çağrı ile birlikte ele alınmak zorundadır. Halk savaşının fiilen yürütüldüğü bütün bir DHD aşaması boyunca, Marksist-Leninistlerin seçimler karşısındaki tavrı, genellikle boykot olma durumundadır. Değişik durumlardan ötürü barışçıl mücadele biçimlerinin ön plana çıktığı özel dönem veya durumlarda ise seçimlere katılmak, devrim stratejimize daha yararlı bir taktik haline gelebilir.

Yurtseverler, Devrimciler, Yoldaşlar!

Marksizm-Leninizmin bu genel doğrularının ülkemizin somut koşulları ile birleştirilmesi bize ne verir?

Diyoruz ki ölkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ölkedir. Emperyalizmin desteğinde komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü altında yaşıyoruz. Hem yapı dengesizdir; hem de bu nedenle devrim ölkemizde dengesiz gelişecektir.

Yine bu somut gerçekler, önümüzdeki devrim aşamasının anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist bir devrim olması gerektiğini ve bu gün bu mücadelenin feodal kalıntılar ile halkımız arasındaki çelişme kavranarak ilerletilebileceğini kanıtlamaktadır.

Yine bu somut gerçekler, halk sınıflarının proletarya önderliğinde iktidarı komprador burjuvazi ve toprak ağalarından almasının tek mümkün yolunun kırılık bölgelerde gerilla mücadelesiyle başlayıp düzenli ordu mücadelesine geçen, kızıl siyasi iktidarlar kurup kendi devrimci iktidarını parça parça tesis eden ve giderek tüm ülke çapında iktidarı ele geçiren, köylülüğün belkemiğini oluşturduğu Halk Savaşı olduğunu kanıtlamaktadır.

Bu gerçeklerin içinde parlamento ve seçimlerin yeri nedir?

Parlamento ve seçimler yukarda belirttiğimiz gibi, faşist diktatörlüğü parlamento maskesi ile gizlemek; faşizmi meşrulaştırmak görevini görmektedir. Seçimler, hakim sınıfların elinde halkın politik bilincini karartmak için etkili bir araç olagelmıştır. Sınıf bilinçli proletaryanın bu oyunu bozması, halkın bilincini demokratik halk iktidarı bilincine ve bu iktidarı ele geçirmek için Halk Savaşı yolunun zorunluluğu bilincine dönüştürmesi görevi önünde durmaktadır.

Sınıf bilinçli proletarya, bunu seçimlere katılarak yapabilir mi? Hayır. Bunun iki nedeni var.

Esas neden ölkemize parlamenter maskeli faşist

diktatörlüğün alternatifi olarak proletaryanın hegomonyasındaki, halk sınıflarının demokratik diktatörlüğünü kurma çağrısının; halkın kurtuluşunun seçimler yoluyla olabileceği şeklindeki hakim sınıfların demogojisinin karşısında alternatif olarak da silahlı ve uzun süreli halk savaşının ta baştan beri ileri sürülüyor olmasıdır. Ülkemizde silahlı mücadele ta baştan beri esastır diyoruz. Ve sınıf bilinçli proletarya ta baştan beri halkın ileri bilinçli kesimlerini olduğu gibi, bölgesel olarak geniş kitleleri de günün sloganı olarak bu mücadeleye çağırmaktadır ve çağırmak zorundadır. Bu ajitasyon ve propagandayı her türlü araçla sürdürmektedir. Halk savaşı şartlarında sınıf bilinçli proletaryanın seçimlere katılması genel olarak, bizzat kendisini parlamento ve seçimlere alternatif olarak koyduğu ve önderlik ettiği silahlı iktidar mücadelesini dışalamak, ona ters düşmek olacaktır. Reformist görüşlerle polemik içerisinde ortaya koyduğumuz gibi seçimlere katılmak, halka siyasi iktidarı ele alması için silaha sarılması çağrısının henüz yapamadığı şartlarda geçerlidir. Parlamentoyu dağıtmak ve seçimleri devrimci şiddete dayanan iktidar yolu aracılığı ile reddetmek imkânının olmadığı şartlarda geçerlidir. Fakat silahlı mücadelenin ta baştan beri esas olduğu ve iktidar ve onu gerçekleştirme alternatiflerinin kitlelerin gözü önüne serilebildiği halk savaşı stratejisinde, seçimlere ve parlamentoya katılmak; geniş emekçi yığınlarını Demokratik Halk Devrimi bilinciyle eğitmek ve halk savaşı için örgütlemek yerine; bunun tam tersi olan hakim sınıfların demogojisinin kuyruğuna takmak, reformizmin batağına tümüyle gömülmek olacaktır.

Sınıf bilinçli proletaryanın seçimlere katılarak halkın politik bilincini ilerletmesi geçerli bir taktik ol-

miyacının ikinci, fakat tali nedeni de, ülkemizde burjuva demokrasisinin mevcut olmayışı; Proletarya Partisinin kendi programının propagandasını yaparak, örgütlenerek seçimleri bir teşhir kampanyası olarak kullanamayacağıdır. Proletarya partisi olarak legal propaganda yapamadığı; halk kitlelerine bu düzeni yıkma propagandasını legal olarak yapamadığı mevcut şartlarda seçime katılmanın yayacağı reformist hayaller ve faşizmin meşrulaştırılması demogojisi, genel olarak, sınıf bilinçli proletaryanın parlamenter maskeli faşizmi teşhir propagandasından, devrimci ajitasyon-propagandasından daha etkili olacaktır. Ve taktik amacına hizmet edemeyecektir. Biz bunu tali bir neden olarak görüyoruz; çünkü burjuva demokrasisinin yokluğu şartlarında dahi, buna zorunlu ise, Marksist-Leninist bir parti gerici parlamento seçimlerine katılabilir. Legal ve illegal propagandayı birleştirerek bu teşhir imkânını kullanabilir; seçimlere soktuğu üyelerinin kaybını göze alabilir. Mesela, Lenin'in RSDİP'i 1906'dan sonra, Devrimin geri çekilmeye başladığı ve devrimci bir partinin kitlelerle bağını koruyabilmesi için her türlü gerici kurumu kullanması zorunlu ve şart olduğu bir durumda, дума seçimlerine katılmış adaylarının hapse atılmasını veya Sibiryaya sürülmesini göze almıştır. Çünkü kitlelerle birleşmenin ve onlara politik bilinç götürmenin araçları, devrimci durum ortadan kalktığı için, son derece kısıtlanmıştı. Fakat bizim ülkemizde, devrimci durum genel olarak vardır. Tüm ülke çapında silahlı mücadele şartlarının ortadan kalkması gibi bir durum söz konusu değildir.

O halde neden halk savaşına hizmet edecek taktiğin genel olarak boykot olduğunu söylüyoruz da, bunu ilke olarak görmüyoruz?

Çünkü halk savaşı stratejisinde genel olmayan, özel şartlarda seçimlere katılma taktiği doğru ve geçerli taktik haline gelebilir de ondan.

Bu nadir olarak ortaya çıkabilecek şartlar ne tür-dendir? Mesela, ülkenin emperyalist bir güç tarafından işgale uğradığı ve proletarya önderliğindeki halkın, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işgale karşı olan bölümü ile geçici bir ittifak yapmasının gerekli hale geldiği şartlarda. Her milli çelişmenin baş çelişme haline geldiği şartlarda böyle bir durumla karşılaşmayız. Ama öyle bir durum olabilir ki devlette ağırlıkta olan hakim sınıf kiliği işgale karşı (tabii ki kendi emperyalist efendisi ve sınıf çıkarlarının doğrultusunda olmak üzere) tavır takınmak ve proletarya partisi ile ittifaka yanaşmak zorunda kalabilir. Bunun propagandasını yaparak geniş kitleleri etkileyebilir. Ve bir koalisyon hükümeti (hala mevcut devletin sınırları içinde), kurmak sorunu gündeme gelebilir. Böyle şartlarda seçimler, hala tamamıyla gerici bir araç olsa da, sınıf mücadelesinin barışçıl metodlarının ön plana çıktığı bir durumda, teşhir ve tecrit için kullanılması zorunlu bir araç haline gelebilir. Böyle bir dönem örneğini Çin'de 1945'de Japon emperyalizminin işgaline karşı Çan Kay-şek hükümeti ile ÇKP'nin önderliğindeki birleşik halk cephesinin geçici ittifak kurduğu dönemde gündeme gelen koalisyon hükümetinde görüyoruz.

Ya da, şimdiden üzerinde spekülasyon yapmanın gereksiz olduğu bir durum doğabilir ki mücadelenin barışçıl biçimleri ağırlık kazanabilir ve böyle bir ortam da seçimlere katılabilir. O zaman kitlelerin somut durumu, taktiğini belirlenmesinde tayin edici olacaktır. Eğer herşeye rağmen kitlelerin haleti-ruhuyesi ülke çapında iktidarın BHC (Birleşik Halk

Cephesi)ne geçmesine hazırsa seçimler yine de boykot edilmelidir.

Diğer bir özel durum da bugün içinde bulunulan, gerilla savaşına hazırlık dönemidir. Bu dönemde proletarya partisinin görevi, barışçıl kitle mücadelesini ön plana alarak, kitlelerle bağ kurmak, ileri unsurları halk savaşı için örgütlemek, gerilla mücadelesi için hazırlık yürütmektir.

Henüz halk savaşına hazırlık dönemi içinde olmasına rağmen bugün sınıf bilinçli proletarya, işçileri, yoksul köylüleri, tüm halkımızı neden seçimleri boykot etmeye çağırıyor?

Bunun temel nedeni, seçimleri boykot etmenin hazırlık döneminin görevlerini daha da hızlandıracağı ve gerilla mücadelesine geçişi yakınlaştıracığı içindir. Seçimler, bir yandan halkımızın kendiliğinden gelişen mücadelesinin hızla yükseldiği diğer yandan faşist diktatörlüğün bununla paralel olarak azgınlaştığı şartlarda yapılıyor. Bu şartlar 12 Mart açık faşizminin hemen ardından olmak üzere tekrar ortaya çıkmıştır. Emekçi yığınları, uzun zamandır, seçimlere karşı bir ilgisizlik duymakta, pasif bir boykotu kendiliğinden yürütmektedir. Resmi istatistiklere göre, halkımızın çeşitli seçimlere katılma oranı şudur:

	1957	1961	1964	1965	1966	1968	1969	1973	1975	1977	Aralık 1977
Senato	/	81,4	60,2	/	56,2	66,3	/	65,3	58,4	/	/
Millet meclisi	76,6	81,0	/	71,3	/	/	64,3	66,8	/	72,4	/
Mahalli idareler	/	/	/	/	/	60,0	/	57,5	/	/	53,16

(Kaynak : Türkiye İstatistik Cep Yıllığı 1976 ve 1978)

Bu tablo açıkça göstermektedir ki, seçimlere katılma oranı, 1961'de yükselmiş, sonra hızlı bir düşüş göstermiştir. 1973 ve 1977'de ileri sürülen CHP «umudu» dahi, revizyonistlerin ve oportünistlerin yoğun bir desteğini de almasına rağmen geniş kitlelerin dikkatini seçimlere önemli ölçüde çekememiştir.

1961'de seçimlere katılma oranının yüksekliği, 27 Mayıs darbesini takip eden geçici ve kısmi demokratik ortamın kitlelerde yarattığı etkinin sonucudur. Fakat 1961 anayasasının ve askeri darbenin aslında düzeni değiştirmediği fiilen kitlelerce görülmeye başlanmasıyla birlikte, halk seçim aldatmacasına kendiliğinden sırtını dönmüştür. CHP sahte «reformizm»inin cirit attığı ve bizim oportünistlerimizin bunun kitleler üzerindeki etkisini olağanüstü abarttığı 1973 ve 1977 yıllarında bile seçime sırt çeviren seçmen oranı, % 35 civarındadır! 1977 seçimlerinde İstanbul gibi işçi sınıfının ve aydınlanmış kent küçük burjuvazisinin en yoğun olduğu bölgede bile seçime katılma oranı ancak % 50 civarında olabilmıştır! Halkın en ileri kesimlerinin yarısı seçimlere katılmıyor! (Bizim oportünistlerimiz buna rağmen halkın bilinç seviyesinin düşüklüğünden yakınıyorlardı!)

Ashnda seçime katılma oranı hakkındaki resmi istatistikler aldatıcıdır. Bunun esas nedeni, seçimlerde büyük hakim sınıf partilerinin yoğun olarak mükerrer oy kullandırmasıdır. Mesela 1977 seçimlerinde toplam 2,5 milyon mükerrer oy kullanılmış olduğu bizzat hakim sınıf partileri mükerrer oy sahtekarlığına başlamıştır. MHP'nin kamyonlarla ilden ile 'seçmen' aktardığını halkımız bizzat kendisi görmüştür. Bütün hakim sınıf partileri mükerrer oy sahtekarlığına başlamaktadır. Bu nedenle de seçime katılma oranı, gerçek katılma oranının çok üstünde görülmüyor.

Açık olan sonuç şudur; emekçi kitlelerin en az 1/3'ü seçimleri pasif bir şekilde boykot etmekte, bir çıkış yolu aramaktadırlar. İşte proletarya partisinin görevi bu muazzam güce çıkış yolunun ne olduğunu göstermek ve bu yolda kitleleri harekete geçirmektir. Bunun tek mümkün yolu da, seçimleri boykot etmek; seçimlere sırtını dönmüş kitleleri tekrar siyaset alanına çekmek; ama bu kez sahtekârlık alanına değil, gerçek siyaset alanına —Halk savaşı alanına— çekmektir. Marksist-Leninist hareket, gerilla savaşının hazırlık dönemi görevlerini kitlelerle kaynaşmak onlara geniş bir propaganda yürütmek kitle hareketleri içinde ileri unsurları kazanarak savaşçı birimleri örgütlemek ve adım adım silahlı mücadeleyi yaygınlaştırmak ve sürekli kılmak olarak tespit ediyor.

Seçimleri boykot, işte kitlelerle kaynaşmaya (ama ekonomik demokratik bilinç temelinde değil, siyasi iktidar bilinci temelinde!) onların ileri bilinçli unsurlarını siyasi iktidar mücadelesi için örgütlemeye hizmet edecek tek taktiktir.

Seçimleri boykot, aktif olarak yürütülecek bir eylemdir. Ve sınıf bilinçli proletarya boykot çağrısıyla birlikte siyasi iktidar alternatifinin ne olduğu ve bunun nasıl elde edileceğinin propagandasını yapmak; propagandayla da yetinmeyip kitlelerin devrimci şiddetini seferber etmeye çalışmak gerektiği inancındadır. İşte böyle bir eylemdir ki, sınıf bilinçli proletaryanın gerilla savaşına hazırlığını hızlandıracaktır.

Seçimlerin aktif bir boykotu, halkımızın ileri bilinçli kesimleriyle Marksist-Leninistlerin birleşmesini sağlarken orta kesimi seçimlerden döndürecek geri kesimde ise kuşku yaratacaktır.

Faşist diktatörlüğün seçimler yoluyla halk kitleleri nezdinde kendisini meşrulaştırma çalışması, an-

cak seçimlerin aktif bir boykotu ile sekteye uğratılabilir. Faşizmin parlamento maskesi, geniş halk yığınları içinde ancak bu yolla teşhir edilebilir. «Seçimlere katılıyoruz ama vs.» şeklindeki bir teşhir hakim sınıfları ve reformistlerin tozu dumana boğan gürültüsü arasında kaybolup gider ve geçen seçimlerin gösterdiği gibi gitmiştir, ancak ve ancak işçilerin, köylülerin, gençlerin, tüm emekçilerin aktif bir şekilde yürüteceği boykot; geniş kitleler arasında devrimci yanısını bulabilecektir. Genel katılma oranının son seçimlerden bu yana daha da düşmesi halinde (ki bu son derece mümkündür!) hakim sınıfların ne demogoji yapabilecekleri gerçekten bizim için merak konusudur!

En azından birkaç yerde kitlelerin seçimleri ellerinin tersiyle, şiddet yoluyla itmeleri karşısında, hakim sınıfların demogojisine kapılıp sandık başına giden emekçi yurttaşın kafasında doğacak soru işareti herhalde hiç de önemsiz ve küçük olmayacaktır!

Kitlelerin katıldığı bir boykot onlar için herhalde on yıllık ajitasyon ve propagandadan «seçimlere MDHD veya UDHD'nin asgari programı ile katılmak»tan yüzkere, binkere daha fazla öğretici ve eğitici olmaktadır!

Türkiye'nin yiğit işçi sınıfı!

Yoksul köylüler, memurlar, gençler, tüm emekçiler!

Milli zulüm altından inleyen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerine mensup emekçiler!

İşte PARTİZAN bu nedenlerle Marksist-Leninist hareketin seçimi boykot etme çağrısını tek doğru tak-

tik olarak değerlendirmekte ve vargüçüyle desteklemektedir!

PARTİZAN, seçimlerin boykot edilmesinin en geniş bir şekilde propaganda edilmesi için elindeki imkânlarını seferber edecektir ve bu doğrultuda, halk kapsamındaki siyasetleri boykota katılmaya çağırarak, «eylemde birlik ajitasyon ve propaganda da serbestlik» ilkesi temelinde eylem birlikleri oluşturmak için çalışacaktır.

PARTİZAN, Marksist-Leninist hareketin seçimler için öne sürdüğü sloganları doğru bulmakta ve en geniş kitlelere yayılması için olduğu gibi aktarmaktadır:

FAŞİZMİN MASKESİ PARLAMENTO'YA HAYIR!
SEÇİMLERLE KURTULUŞ OLMAZ!

PARLAMENTO VE SEÇİMLER, ALDATMACADIR!
SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!

HİÇ BİR PARTİYE VE KİŞİYE TEK BİR OY YOK!
HALKA DEMOKRASİ ANCAK HALK
İKTİDARINDA SAĞLANABİLİR!

HALK DEMOKRASİSİ ANCAK UZUN SÜRELİ
HALK SAVAŞI İLE ELDE EDİLEBİLİR!
KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA
DÜZENİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM SOSYAL
EMPERYALİZM VE ONLARIN UŞAKLARI!

FAŞİZME ÖLÜM TEK YOL
DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ
YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE HALK
DEMOKRASİSİ!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!

ZORUNLU BİR SON SÖZ

Bu büroşürün kaleme alınışından sonra, iki önemli gelişme oldu. Bunlardan birincisi sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması ve seçimlerin sıkıyönetim altında yapılacak olması. İkincisi ise küçük burjuvazinin siyasi temsilcilerinin bazılarında görülen tavır değişikliği.

Sıkıyönetimin uzatılması büroşürün içeriğini en ufak bir şekilde değiştirmiyor; çünkü bizim görüşümüzce ülkemizde sıkıyönetimin varlığı veya yokluğu sınıf bilinçli proletaryanın seçim karşısında taktiğini değiştirecek bir etken değildir. Sıkıyönetim olsa da olmasa da, parlamento faşist diktatörlüğün maskesi görevi görmekte, seçimler yoluyla faşizm meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Proletarya hareketinin seçimi boykot etmekten beklediği sonuçlar değişmemektedir. Sıkıyönetimin varlığı teşhir malzemesini artıran, boykotun daha etkili olmasına hizmet eden bir koşuldur. Daha başka bir şey değildir!

Bazı küçük burjuva siyasetlerinin seçimler karşısında tavrını değiştirip bu kez boykot etme yolunu tutmaları ise, büroşürün içeriğini değiştirmiyor ama birkaç söz daha söylememizi zorunlu kılıyor. Büroşürün içeriğini değiştirmiyor, çünkü ne devrime ne de seçimlere bakış açılarındaki küçük burjuva öz kesinlikle değişmemiştir. Sadece aynı kitle kuyrukçusu ve reformist anlayışlar sağ ayaktan «sol» ayağa, ayak

değiştirmiş, seçimlerin boykot edilmesi «sol» görüş-
nümlü sağ bir anlayışla ele alınmıştır. İşte bunun ser-
gilenmesi için birkaç söz daha söylememiz zorunlu
hale geliyor.

Bu nedenlerle, büroşürü yeni baştan yazmaya ge-
rek görmedik, onun yerine ZORUNLU BİR SONSÖZ
koyarak bu gelişmeleri büroşürde söylenenlere bağ-
lama yolunu seçtik.

Öğrendiğimize göre HK ve D. Y. dergileri önü-
müzdeki seçimleri boykot etme tavrı takınmışlardır.
Devrimci Yol dergisinin boykotu nasıl kavradığı, ne
getirdiği hakkında şu anda elimizde belge yok. Hal-
kın Kurtuluşu ise, TD‘K‘P-İÖ imzalı bir bildiriye ya-
yınlayarak bildiride dile getirilen görüşleri olduğu gibi
benimsediğini ilan etti. Bu nedenle söz konusu bildiriye
eleştirmemiz HK‘nu eleştirmekle aynı şey olacaktır.

TD‘K‘P-İÖ’nün bildirisi, sağ cepheden hiçbir şeyin
değişmediğini ortaya koyuyor. Hamasi sözler değiş-
miş, fakat kitle kuyrukçusu ve reformcu anlayış ol-
duğu gibi kalmıştır. Şimdi bunu incelemeye girişe-
lim.

HK, PB, TD‘K‘P-İÖ
Revizyonistlerinin Aklı
Daha Önce Neredeydi?

Bildiri «14 Ekim 1979’da faşist diktatörlük altında
yeni (abç) bir komedi oynanacak» ibaresiyle açılıyor.
Yani seçimler «yeni bir komedi» imiş! Peki seçimleri
«yeni bir komedi» yapan etkenler nelermiş? Dinleyin:

— «Bütün burjuva ... Partiler halkı düzene bağlamak için
demogojilerine hız verdiler.» «Halkı, parlamentoya ve seçimlere
umut bağlamaya sevek etmeye çalışıyorlar.»

— «Oysa, halkın mevcut düzene olan bağları oldukça hızlı bir şekilde kopuyor.»

— «**Kendi deneyleri**, kitlelere parlamentonun **faşist diktatörlüğün bir maskesinden** başka birşey olmadığını öğretiyor.»

— «... düzeni protesto edenlerin sayısı artıyor.»

— «... Düzene karşı mücadele etmeye girişenler, kitlelerin **önemli bir bölümünü** oluşturuyorlar.» (abc)

İşte revizyonistlere göre «yeni» olan budur! Bunun «yeni»likle en ufak bir alakası olmadığını Türkiye'nin gerçeklerine sağ duyu ile bakan herkes görebilir — tabii, geçmişte seçimlere katılarak halkı bilinçlendirme peşinde koşan (!) küçük burjuva baylarımız bunu görememişlerdir, nasıl görsünler «UDHD'nin asgari programının» propagandasını yapmakla öylesine meşguldüler ki! Onların tavrı «gökte yıldızları sayarken önündeki çukuru görmeyip düşen adam»ın hikâyesini hatırlatıyor bizlere.

Türkiye gerçeklerinin kaçınılmaz sonucu olan bu şartları karşımıza «yeni» etiketiyle çıkartanlara halkımız ne demeli? «Aklınız neredeydi» demeli; gerçekten de denebilecek başka bir şey yoktur.

Çünkü 1977-1978 ve 1979 yılları arasında, ne hakim sınıfların iktisadi ve siyasi bunalımında ne de kitlelerin kendiliğinden mücadelesinde herhangi bir niteliksel değişiklik olmamıştır. Niceliksel değişimler ise, kısmi ve inişli çıkışlı olmuştur. Hakim sınıfların demogojisinden başka değişen bir şey yok. Faşist terör sıkıyönetimle birlikte niceliksel olarak arttı; kitlelerin yığın mücadeleleri, grevleri, direnişleri, boykotları hemen hemen aynı yoğunlukta. Broşürde alıntı yaptığımız HK'nın 1977 Haziranında söyledikleriyle yukarıda söyledikleri arasında fark yok.

O halde «yeni» olan ne?

«Yeni» olan HK'nun bunları bugün itiraf etmesidir. «Komedi» olan ise bunları halkımıza «yeni» etiketi

altında yutturmaya kalkışmasıdır.

Gerçekten de «oyunanacak» olan «yeni komedi» HK, PB, TD'K'P-İÖ revizyonistlerinin dünkü tavırları hiç yokmuşçasına, «boykot» etmeye girişmesi olacaktır!

«Önemli Bir Özellik!»

HK oportünistleri hakim sınıfların durumlarını ve bunun karşısında da kitlelerin durumunu böylece «yeni» ve orjinal bir tarzda tespit ettikten sonra, şartların arasında fark ettirmeden boykotun gerçek gerekçesini ortaya atıyorlar:

«Bu seçimlerin önemli bir özelliği de, sıkıyönetim altında yapılacak olmasıdır.» (abç)

«Ülkemizde, zaten faşist diktatörlüğün yüzünü gizleyen bir paravan olan parlamento ve onun seçimleri, sıkıyönetim şartlarında tam bir sahtekârlık olacaktır.» (abç)

«Sıkıyönetim altında yapılacak seçimlerde zaten kullanılmayan halkın özgür iradesine hiç yer olmayacaktır.» (abç)

(«Zaten» öyleydi de, neden geçen seçimlerde bu sahtekârlığı redetme ve teşhir etme yoluna gitmediniz? Bu sorunun cevabı yoktur. Oportünistlerin elinde «zaten» kelimesi lileride işaret edeceğimiz birkaç sözcükle birliktel özeleştiriyi yapmaktan kaçmanın ve bu kalemun gibi renk değiştirmenin iğrenç vasıtası oluyor; «Zaten» parlamento faşist diktatörlüğün maskesidir; «zaten» biz bunun böyle olduğunu 68. sayımızda söylemiştik; «zaten» biz CHP'nin «faşizme koltuk değneği» olacağını söyleyip gelişmeleri dosdoğru tespit etmiştik; ...tik; ...tik; ...tik; yeter!)

HK'nun öne sürdüğü bu özellik gerçekten «önemli bir özellik» midir? Sıkıyönetim açık faşist diktatörlüğün bir aracıdır; fakat baskının artması çalışma şartlarının daha da zorlaşması buna karşılık teşhir malzemesinin arttığı bir dönem olması dışında nitelik-

sel herhangi bir değişiklik getirmez. Mesela, HK, TD'K'P-İÖ gibilerinin iddia ettiğinin tersine, seçimleri yarım bir sahtekârlık olmaktan çıkarıp **tam** bir sahtekârlık haline getirmez. Seçimler faşizmi sıkıyönetimsiz ne kadar meşrulaştırıyorsa sıkıyönetim altında da o kadar meşrulaştırmaktadır.

O halde HK sıkıyönetim şartlarına niye bu denli «Önemli» bir özellik atfediyor? Hele sıkıyönetim ilan edildiğinde «Devrimci proletaryanın merkezi görevlerinde ve taktiklerinde bir değişme gerektirmemektedir» dediği halde? Basit; objektif durumu değişmiş olarak göstererek özeleştiri yapmaktan kaçmak için bel kemiksiz burjuvalar için her an «özel» ve «önemli» şartlardır.

**Oportünistler Ağızlarından
Baklayı Çıkartıyorlar!**

Eğer HK, TD'K'P-İÖ revizyonistleri, sıkıyönetimi sadece özeleştiri yapmaktan kaçmak için bahane olarak göstelselerdi, onları salt küçük burjuva gururları için eleştirirdik. Ama hayır! «Sıkıyönetim şartları» daha önemli bir anlayışı gizlemek için ileri sürülmüştür. Broşürde genişletmediğimiz bir anlayışlarını bildiride sinsice ileri sürmektedirler:

«Sıkıyönetim altında seçimler faşist diktatörlüğü güçlendirmeyi amaçlaması yanında, sıkıyönetimin meşrulaştırılması anlamına gelecektir.» (abç)

«Sıkıyönetimli seçimlere katılmak, baskıyı, zulmü, katliamları, meşrulaştırmaktır.» (abç)

«Bu çağrı (yani boykot çağrısı b.n.), sıkıyönetime onun zulmüne karşı bir mücadele çağrısıdır.» (abç)

İşte oportünistler baklayı ağızlarından böyle çıkartıyorlar.

Alıntılarda ileri sürülen görüş 'sıkıyönetimsiz fa-

şist diktatörlüğe evet, sıkıyönetime hayır' şeklindeki gerici milli burjuva görüşüdür.

Bu görüşü 1970'lerde PDA savunuyordu. Broşürde belirttiğimiz gibi PDA o dönemde sıkıyönetimi parlamentoya bir saldırı olarak görüyor ve hakim sınıfların sıkıyönetimine karşı, hakim sınıfların parlamentosunu savunma sloganını ortaya atıyordu.

Yine broşürde belirttiğimiz gibi PB 11'de de benzer bir şekilde, Türkiye halkının önüne, «askeri faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadele» görevi konuyor; «demokrasiyi genişletmek» halkasının kavranılmasından söz ediliyordu.

Nihayet bildiride bu açıkça ortaya konuyor: Sıkıyönetimli bir parlamento ve seçimlere karşıyız ama, sıkıyönetimin olmadığı şartlarda parlamento ve seçimleri kullanarak, «demokrasiyi genişlet»ebiliriz!

HK, PB, TD'K'P-İÖ revizyonistleri diyor ki: «Sıkıyönetimli seçimlere katılmak, baskıyı, zulmü, katliamları meşrulaştırmaktır.» Peki ya sıkıyönetimsiz seçimler? Açıktır ki bu baylar için sıkıyönetimsiz seçimlere katılmak, baskıyı, zulmü, katliamları meşrulaştırmaktadır. Bu fikirde olduklarını geçmiş pratikleriyle de ispatladılar. Ya da sıkıyönetimin olmadığı şartlarda, baskı, zulüm, katliam yoktur, onun için faşist diktatörlüğü meşrulaştırmak gibi bir sorun da ortada yoktur. (!)

Opportunistler seçimleri faşizmin meşrulaştırılması olarak görmüyorlar da sıkıyönetimin meşrulaştırılması olarak görüyorlar. Böylece, sıkıyönetimli açık faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimsiz örtülü faşizme karşı getirip ikincisini yeğlediklerini ele veriyorlar. Bu türküyü bundan 8-9 yıl önce PDA revizyonistleri söylüyordu. Ve Marksist-Leninistler bu reformcu burjuva çizgisini o zamanlar acımasızca mahkûm etmişlerdi.

Yeni bir türküyü eski bir güfteyle söylemek HK revizyonistlerine de yarar getirmeyecektir.

Opörtünistler Boykotu Nasıl Kavırıyor?

HK revizyonistleri, seçimleri boykot etmeyi, sıkıyönetimle mücadele çağrısıyla sınırlamaktadırlar. Onların istekleri sadece sıkıyönetimin kalkmasıdır; çünkü onlar faşist diktatörlüğün örtülü biçimlerine razıdırlar.

Hiç bir Marksist-Leninist seçimlerle parlamento gibi bir aracın boykotunu, faşist diktatörlüğün belli bir kurumunun kaldırılması gibi kısmi bir talebe tabi kılamaz. Çünkü, o zaman kitlelere sunulan alternatif siyasi iktidar değil de sıkıyönetimlerin kaldırıldığı bir faşist diktatörlük olur. Uluslararası proletaryanın tecrübesi bize, boykotun, ancak halka iktidar alternatifi gerçekleştirmek için çağrı yapıldığında ve bu amaca hizmet ettiğinde devrimci bir taktik olduğunu öğretmektedir.

Sağ oportünistler ise, binbir türlü laf cambazlığına rağmen boykot taktiğini sıkıyönetimin kaldırılmasına bağlamaktadırlar.

Kaldı ki, boykot taktiğini, bir «halk saldırısını örgütlemek» (Stalin) amacıyla ileri sürmelerine de imkânları yoktur.

Çünkü, stratejilerini teşkil eden toplu ayaklanma hayalleri için ne örgütlenmeleri vardır; ne de Türkiye'de bugün sınıf mücadelesinin gelişmesi genel bir ayaklanma yönündedir.

Bu yüzden de, bildirilerinde, boykot çağrısı yapıldıktan sonra, halk kitlelerinin ne yapması gerektiği yuvarlak laflarla geçirilmektedir:

«TDPK-İÖ'nün asgari programı UDHD'nin temel talepleri

etrafında birleşelim. **Demokrasi mücadelesini yükseltelim.»**
(abç)

Halka yapılan çağrı bundan ibarettir. «UDHD'nin temel talepleri etrafında» nasıl birleşilecek; kitleler boykotu nasıl yürütecek, siyasi iktidar alternatifi nedir, nasıl elde edilecek? Halkın haklı olarak soracağı bu soruların cevabı yoktur. HK sempatizanları yine emekçi kitlelerin «o halde ne yapacağız» sorusu karşısında «apışıp kalacak»lardır. Tıpkı seçime katıldıkları 1977 yazındaki gibi!

Aslında bu küçük burjuva baylar toplu ayaklanma hayelleri yayarken statükoyu koruma mücadelesi vermektedirler. Halka çağrılarının ikinci kısmı olan «demokrasi mücadelemizi yükseltelim» öyle lastikli bir ifadedir ki kendi tabanlarındaki militan unsurlara bunun «işçi köylü demokrasisi» anlamına geldiğini ve UDHD'nin yükseltilmesi çağrısı olduğunu iddia edebilecekler; fakat aslında «demokrasiyi genişletmek» şeklindeki reformist görüşlerini kitlelere yayacaklardır.

Oportünistleri Boykota Zorlayan Nedir?

Oportünist şefler 'boykot' taktiğine kitle kuyrukçuluklarının zorunlu sonucu olarak baş vurmaktadırlar. Çünkü bugün emekçi yığınların kendiliğinden gördüğü gerçekler odur ki, seçimleri boykot etmeyecek olan bir devrimci siyaset, kitlelerden tamamen tecrit olacaktır. Kitleler siyasi bakımdan küçük burjuva oportünistlerinin çok önüne geçmişlerdir. Yığınlar, revizyonist ve oportünist propogandaya rağmen hem CHP'ye, hem de seçimlere sırtını dönmektedir. İşte bu gerçek, küçük burjuva siyasetlerinin kitlelerin peşinden giderek 'boykot' ilan etmelerine yol açıyor.

Onlar kitlelerden kopmamak, tabanlarındaki dürüst ve militan devrimcileri bir süre daha oportünizmin batağında tutabilmek için, şimdi bir yandan (daha dün anti-faşist gördükleri) CHP'ye atıp tutuyor, diğer yandan da 'sıkı yönetim şartlarındaki' bir seçime karşı çıkıyorlar. Böylece, teslimiyetçiliklerini ve pasifistliklerini gizlemeye çalışıyorlar.

Yurtseverler, Devrimciler, Yoldaşlar!

HK'nun elinde boykot, reformist bir mücadeleye dönüşmektedir. Boykotun hedefi, «sıkıyönetime, onun zulmüne karşı bir mücadele» ile sınırlanmaktadır. Boykotun aktif bir şekilde yürütülmesi ve boykotun yer yer «halk saldırısı örgütleri»menin aracı haline getirilmesi çağrısı yapılmamaktadır, yapılamamaktadır. Çünkü her türlü devrimci cilaya rağmen HK, PB, TD'K'P-İÖ oportünistlerinin böyle bir amacı yoktur.

Böyle kavranan boykot pasif, salt oy vermeme şeklinde bir eylem olmaya mahkûmdur. Ama emekçi kitleleri, bu pasif direnişe bizzat kendiliklerinden baş vuruyorlar. Proletaryanın devrimcileri olduğunu iddia edenler, bu kendiliğinden kitle hareketinin kuyruğuna takılma yerine; ona siyasi bilinç götürerek siyasi iktidar mücadelesine dönüştürmek zorundadırlar. Fakat devrimcilerin bunu HK veya TD'K'P-İÖ'nün peşinde giderek başarmaları imkânsızdır. Yüreğinde devrim ateşi yanan her devrimci bunu düşünmeli ve bu reformizm yuvasını terk etmelidir.

Biz HK, PB ve TD'K'P-İÖ'nün boykot anlayışlarını tamamen sakat bulmakla beraber devrimin gelişmesi açısından Marksist-Leninistlere daha yardımcı olacak bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle öne sürülen «seçime boykot bloğu» formülasyonunu, katılmamakla birlikte, Marksist-Leninist hareket ile diğer

halk sınıfı siyasetlerini seçimleri boykot etme temelinde eylem birliklerine gitmelerini doğru buluyoruz. Böyle eylem birliklerinin gerçekleştirilmesinin temel şartı olarak ta «eylemde birlik (yani boykot çağrısında birleşme); ajitasyon ve propaganda da serbestlik (yani her siyasetin boykotu nasıl kavradığı ve ne yapılması gerektiği konusunda kitlelere serbestçe propaganda yapabilmesi)» ilkesinin kesinkes hayata geçirilmesini görüyoruz.

Eğer halk siyasetleri arasındaki sektör ve düşmanlık rüzgarı estiren tutum aşılabılırsa; eğer tekke çıkarları bir kez için halkın çıkarları önünde feda edilebilirse, seçimleri boykot temelinde oluşturulacak eylem birliğinin gerçekleşmemesi için hiç bir neden yoktur.

Böyle bir eylem birliği Marksist-Leninistlerin halk kitlelerini kendi programları doğrultusunda harekete geçirmeye katkıda bulunacak; halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin ilerletilmesine yarayacaktır!

